

Η ΠΑΝΔΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΘΗΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΕΦ. Α΄.

Ὁ Πύργος τοῦ Βαλδοβέργων.

Καθ' ἣν ἔποχην τὸ σύστημα τῶν εὐγενῶν κατεῖχεν ἀκόμη ἐν Σουαβίᾳ τῆς Γερμανίας τὰ πολυαριθμὰ ἐκεῖνα τιμάρια τὰ κοσμοῦντα τὴν χώραν, ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἢ Μελανό, ὁ κόμης Ἐρρίκος ἐκ Βαλδοβέργου, μόνον ἀποβλάττειμα οἰκογενεῖας ἀρχαίας καὶ εὐλοῦ· ἡ δὲ συμβία αὐτοῦ

Θεοδώρα, πρωτότυπον σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας, κατήγετο ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Σταύρου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδόξασεν τὴν ἔνωσιν ἀμοιρῶν, διότι, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους ἀπέκτησαν τέκνον, ὅπερ εἶδε τὰς καλλίστας ἐλπίδας.

Ὁ μικρὸς ὄθων καθίσα εὐτυχίᾳ τοῦ γονεῖς του, ἰχθὺς ὦν καὶ πρὸ πάντων εὐάγωγος εἰς τὰ μαθήματα τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, ἅτινα ἐλάμβανε παρὰ τῆς μητρός του· ὁ δὲ Ἐρρίκος ἐνητχολεῖτο κυρίως τὸν παρικιαζῆ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ἀποτελοῦσαι τότε οὐτὼς μέρος τῆς ἱπποτικῆς ἀγωγῆς.

Οὕτως οὐδὲν ελείπετο τῆς εὐτυχίας τῶν δύο συζύγων, οἵτινες ἀπορεύγοντες τὰς ἡδονὰς, ὡς ἱκανὰς νὰ καράττωσι τὴν εἰρήνην τοῦ πύργου των, ἀπελαμβάνον μόνον τὴν γλυκεῖν ἐκείνη γαλήνην, ἣν δισχέει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀκηχρία τῶν πρὸς Θεὸν καθηκόντων· καὶ πρὸς τούτοις ἐτίρποντο χορηγοῦντες πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς τῶν γεννασιότατος εὐσεβείας.

δας της, επεκαλείτο την θείαν βοήθειαν μετὰ νέας και πολλης ζήσης και μετὰ τῆς ἐγκάρδιου τρυφῆς προσηχῶν ἠθελῆθη παραμυθίαν τινα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Πρὸς τὸ ἐπιπλεονεχθῆναι περιπατεῖ μετὰ τοῦ Ὀδῶνος εἰς τὴν περίετον πύργου ἢ ὄροσιν αὐτοῦ τῆ ἀπέδωκε νέας δυνάμεις, και τότε ἤρχισεν νὰ συλλέγη ἀνθη, δι' ὧν ἐπλεξε στέφανον συνδέουσα αὐτὰ μετὰ κιστοῦ. — Ὅταν ἡ σύζυγός μου ἐπανεῖλθε, ἔλεγα καθ' ἑαυτὴν. θέλω τὸ προσφέρει τὸν στολισμὸν τούτου τῷ ὀφθαλμῷ σου. Βιβλῖος ἐκατὸν τῶν ἀνθῶν τούτων θέλει τὸν εὐχαριστήσει μᾶλλον ἄν ὁ θεὸς ἤθελεν εὐχαριστήσει νικητὴν ἀστέρων δάμνης προσφερόμενος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος.

Ἀπὸ τοιαύτης ἰδίας ἀπολογουμένη, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς πεδιάδος· ἐκεῖ εἰς τὴν εἰσοδὸν ὄραται ἐκ λατῶν ὑψῶτον ἐκπρεπέστατον παρακλήσιον ὑπὸ τεσσάρων φιλοφῶν σκιαζόμενον. Ἡ περὶ τῆς τοῦ μέρους ἐκείνου, και ἡ συνεχὴς ἀνάγκη, ἣ εἶχε νὰ ἐπικαλήται τὴν θείαν βοήθειαν, προεκήρυξαν τὴν Κόμηταν νὰ σταθῆ· ἐκλήθη λοιπὸν τὰς τῶν γῶν, και ἤρξατο τὸν υἱὸν της εἰς τὸν λειμῶνα νὰ παίη μετὰ τὰ βόσκακα ἐκεῖ που ἀνάγκη.

Ἐντὺς τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκειτο πολυτέλης εἰκὼν ἀριστοτελεῖα παρὰ τοῦ Κόμητος, ἣς ἐκείνη τὴν μερῆρα τῶν θλίψεων, ἔχουσα ἀνά χειρὸς τὸ ἀκίον σῶμα τοῦ υἱοῦ της. Ἡ τοῦ δὲ προσώτου ζωῆα, και τὸ αὐτῆς ἐντύπωσιν ἐπέπνεον, ὥστε ἦτο αἰνεῖται νὰ προσδύσῃ της εἰς αὐτὴν και νὰ μὴ αἰσθανθῆ συγκίνησιν ἐνδομύχων. Ἡ δὲ Θεοδώρα προσπίπτει ἐνώπιον αὐτῆς, — Παναγία μου, εἶπεν, αἱ θλίψεις μου εἰναι μὴδὲν συγκρινόμεναι πρὸς τὰς ἐδικὰς σου. Πῶς δύναμαι νὰ παρπαλώμαι ὅταν συλλογιζώμαι ὅσα ἔστεις Σὺ, ἣτις ὑπεβλήθης εἰς θλίψεις ἵνα ἴσῃς παρήγορος τῶν πεθλημένων; Ἴδὲ τὴν ἀγωνίαν μου και δειξὸν εἰς τὸν Σωτῆρά μου τὴν ταπεινὴν μου ὑπόκλησιν εἰς τὴν θείαν του· θείαν, ἣτις μόνη δύναται νὰ παραγγορήσῃ τὸν Χριστιανόν, και νὰ διασκεδάσῃ τὰς λύπας του.

Ἐν τοιαύτῳ ὁ ἦμος ἐκλίνας εἰς τὸν ὄριζόντα πρὸς δυσμὰς, και ὁ δῖος αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς ἀμίχλης ἐξατμιζομένης ἀπὸ τῶ ἐκθῶς της καὶ λάδος· ἡ δὲ Θεοδώρα ἐκραξέ τὸν Ὀδῶνα, και ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

Παρήλθον δ' ἰκαναὶ ἀκόμη ὥρα πλήρεις θλιβερῶν σάτης ἀητηχίας, και ὁ ἐλαχίστος κράτος ἐτάραξε τὴν Κόμηταν, φεβουμένην πάντοτε μήπως συνέθῃ ἀπελατῶν τι. Ἀλλὰ τέλος ὁ συγκεχυμένος ἦχος τῶν σαλπγγῶν, ὃν ἤκουσε μακρόθεν, προσέβαλε καθαρώς ἦν τὴν ἐτοιμίαν ἀκούῃ της ἀνεγνωρίσασα ἐξ ὅτου αἰμῶν της νίκης, ἐλαβὲ τὸν Ὀδῶνα ἀπὸ τῆς χειρὸς, και ἔδραμε μέχρι τῆς ἐξώθεν τοῦ πύργου θύρας εἰς προὔπιστην τοῦ συζύγου της.

Ὁδῶνος δὲ ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς, ἣς ἐπέπνεον αὐτὴν τὸν ἦμος ἐκλίνας εἰς τὸν ὄριζόντα πρὸς δυσμὰς, και ὁ δῖος αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς ἀμίχλης ἐξατμιζομένης ἀπὸ τῶ ἐκθῶς της καὶ λάδος· ἡ δὲ Θεοδώρα ἐκραξέ τὸν Ὀδῶνα, και ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

ΚΕΦ. Β΄

Ὁδῶνος δὲ ἐπὶ τῆς ἀνάγκῃς, ἣς ἐπέπνεον αὐτὴν τὸν ἦμος ἐκλίνας εἰς τὸν ὄριζόντα πρὸς δυσμὰς, και ὁ δῖος αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς ἀμίχλης ἐξατμιζομένης ἀπὸ τῶ ἐκθῶς της καὶ λάδος· ἡ δὲ Θεοδώρα ἐκραξέ τὸν Ὀδῶνα, και ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ κύριος εἰσήκουσε τὴν δεινὴν σου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος εἰς τὴν σύζυγόν του, πηδῶ ἀπὸ τοῦ ἵππου σου, και τριγῶν αὐτῆς εἰς τὸ στήθος σου ὁ ἐχθρὸς μας ἐνίκηθη και ἰδοὺ με βλέπεις ὑγιῆ και ἀβλαβῆ ἐπανερχόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Εἰς μάνη τὴν θείαν βοήθειαν χρεωστούμεν τὴν ἀγαθὴν ἐκβάτη σου ἀποχρηστῶς μας, και εἰς μόνην αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας. Χρεωστούμεν ἡμῶς πολὺ και εἰς τὸν κύριον τούτον ἱππότην, ὅστις ἤλθε πρὸς βοήθειαν μας· εἰ στρατιωτικῶν ἐδίδιχθησαν εἰς τὴν γενναίῳ· και ἐκεῖνα, αὐτὸ ἔχω τὴν τιμὴν και τὴν ἰσχύον νὰ ἀνοικῶ. Καὶ ὁ Κόμης παρουσίασε εἰς τὴν Θεοδώραν τὸν ἱππότην Ἐδελβέρτον, ὅστις μάθων τὴν ἀπατρόπαιον ἀδικίαν τοῦ Δεστρίχου, ἦλθε νὰ προσφέρει τὴν συμπαρίτην σου εἰς τὸν φίλον σου Βαλδοβέργον.

Ἀπὸ δὲ ὅλων τῶν στρατιωτικῶν ἀπετάραξε ἡ Θεοδώρα ὡς ἄριστος ἱππότης εἰς τὴν μεγάλην αἰουσαν ἣν εἶχεν ἐτοιμάσει διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἀνδρός της. Τὸ μίγα ἀνεκλινοῦν ἐκεῖτο παρὰ τὴν ἐστίαν, και ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐπ' ἀρχαίας καρδίης, τραπέζης ἦν τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου.

Ἀπὸ δὲ στιγμῆς τινος ἀνεπαύθησαν και ἐδίπνησαν ἐμπροσθεν αὐτῆς παρῶν τῆς ἐστίας. Τότε ἡ Θεοδώρα ἐπληθίσανεν εἰς τὸν ὄνυχόν της φέρουσα εἰς μὴν τὴν μίαν χεῖρα τὸν ἀβιθὸν στέφανον, ὃν εἶχε πληξέ ἄν ἐπέρας, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ κέντημα εἰς τὸ ὄπισθον τὴν ἰσομεν ἐνατχορῶμένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην. — Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν ἱππότην Ἐρρίκου τὸν ἀστέρων, ὃν ἐπέλαξ ἡμέραν ἕνα ἀστέρων τῶν εὐτυχῶν ἐπ' ἀνάδοξ, και τὸ κέντημα τούτου, τὸ ὄπισθον τρωρίσθη ἀπὸ τὴν ἐσπῆν σου. Δὲν εἶνε ὀλοκλήτως τετελειωμένον, ἀλλ' ὁ γὰρ ἦν ἐνδομύχως αἰσθανομαι τὴν στήμην ταύτην, ὃν με συγκινεῖ νὰ προσμεινῶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης σοὶ τὸ προσφέρειν λοιπὸν ἀπὸ σήμερον, και θέλω τελεωθῆ· αὐτὸ βραδύτερον, ὅτε δὲν θέλω δοκιμαζέ και δυσκολίαν, ἐργαζομένη εἰς αὐτὸ κρυφῶς, ὡς ἐπραττον ἐωρτῆς στήμης ταύτης.

— Ἐὰν δὲ εἴματα τῆς ἀγάπης σου εἶνε πρὸς ἐμὲ πάντοτε πολυτιμὰ, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης· ἀλλὰ τὸ δῶρον τούτου μοὶ εἶνε ἰδίως προσφιλὲς σήμερον. Δέχομαι λοιπὸν αὐτὸ μετ' εὐγνωμοσύνης, και θέλω τὸ διατηρήσει μέχρι τοῦ θανάτου μου.

— Συγχώρησόν μου ἦν, Κόμης Βαλδοβέργε, εἶπεν ὁ Ἐδελβέρτος, νὰ ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, ἣ ἦν ἐπὶ μάταν αἱ ἐχθρῖκαί πράξεις και ἐκδρομαί, αἱ πρὸ πολλοῦ ἦδον ἐνεργούμεναι· ἐνατίαν σου παρὰ τοῦ γείγονος σου ἱππότητος Δεστρίχου, και πῶθεν ἦ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κτημάτων σου.

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε διεδοκίμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος, καθὸτι τὸ κατὰ τῆς ἀποχρηστῶς μου μέγας τῶν Δεστρίχων χρονολογεῖται ἀπὸ ἱππὸν πολλὰ μακροσμένην· ἐντοσεύται ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμῶ, και δι-

ὅτι αἱ ἡμεῶν κόποι μᾶς ἐτάραξαν τόσον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ παραδοθῶμεν ἑνωρῖς εἰς τὸν ὕπνον, θέλω οὖν εὐχαριστήσαι.

Νεῖς ζῦλα προστέθησαν τότε εἰς τὴν ἀρθρον ἀνθρακίαν· ἐντὸς τῆς ἐβρουφῶρον ἐστίας, και μετ' ὀλίγον ἦν λαμπρὰ ταύτης φλόξ· ὑψώθησαν, ἐξησθένητε τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς πολυτελοῦς λυγγίας, ἣτις δι' ἀλύτου ἐκρέματο ἐν τῷ μέσῳ ἀπὸ τῆς ὄροσιν τῆς αἰθούσης· ὁ δὲ Κόμης Βαλδοβέργος ἤρξατο αὐτῶ τὴν διήγησιν τοῦ.

— Εἰς τὰ σύνορα τῆς Βενητίας, και ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου λατομητοῦ και περικεκυκλωμένου ἀπὸ δάσος πυκνὸν και σκιερὸν, ὑψῶτον ὁ πύργος τοῦ Φαλκεμβέργου, ἡ συνήθης διαμονὴ ὄλων τῶν προπατόρων μου. Ἡ περιφέρεια τοῦ Πύργου τούτου περιώριζε τὴν ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἀπεράντον πεδιάδα, ἣν ἐπότιζεν εὐρὺς ποταμός. Εἰς τὸν Πύργον ἔκεινον και ἐγὼ ἐγεννήθην.

Ὁ πατήρ μου, ὁ Κόμης Ροδόλφος Φαλκεμβέργος, μετ' ἡγάπα τρυφῆς, καθὸτι ἦμην τὸ μόνον τέκνον του, και ὁ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος. Ἀποθανούσης δὲ τῆς μητρός μου, ἐνῶ μόλις ἦμην δεκαετής, ὁ πατήρ μου, και διότι ἡ ἀστέρων αὐτῆ τῶ ἐπροξένητε βαθυτάτην θλίψιν, και διότι οἱ συνεχεῖς πόλεμοι ἀλάουον αὐτὸν πλησίον τοῦ Αυτοκράτορος, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μοὶ δώσῃ ἦν ἐπιθύμει ἀνατροπῆν, ἀπεράτα νὰ μ' ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα τῶν καλλητέρων φίλων του, τὸν ἱππότην Λουίτπολδον Μαιχρανφέλιον.

ὅτι αἱ ἡμεῶν κόποι μᾶς ἐτάραξαν τόσον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ παραδοθῶμεν ἑνωρῖς εἰς τὸν ὕπνον, θέλω οὖν εὐχαριστήσαι.

Νεῖς ζῦλα προστέθησαν τότε εἰς τὴν ἀρθρον ἀνθρακίαν· ἐντὸς τῆς ἐβρουφῶρον ἐστίας, και μετ' ὀλίγον ἦν λαμπρὰ ταύτης φλόξ· ὑψώθησαν, ἐξησθένητε τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς πολυτελοῦς λυγγίας, ἣτις δι' ἀλύτου ἐκρέματο ἐν τῷ μέσῳ ἀπὸ τῆς ὄροσιν τῆς αἰθούσης· ὁ δὲ Κόμης Βαλδοβέργος ἤρξατο αὐτῶ τὴν διήγησιν τοῦ.

— Εἰς τὰ σύνορα τῆς Βενητίας, και ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου λατομητοῦ και περικεκυκλωμένου ἀπὸ δάσος πυκνὸν και σκιερὸν, ὑψῶτον ὁ πύργος τοῦ Φαλκεμβέργου, ἡ συνήθης διαμονὴ ὄλων τῶν προπατόρων μου. Ἡ περιφέρεια τοῦ Πύργου τούτου περιώριζε τὴν ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἀπεράντον πεδιάδα, ἣν ἐπότιζεν εὐρὺς ποταμός. Εἰς τὸν Πύργον ἔκεινον και ἐγὼ ἐγεννήθην.

Ὁ πατήρ μου, ὁ Κόμης Ροδόλφος Φαλκεμβέργος, μετ' ἡγάπα τρυφῆς, καθὸτι ἦμην τὸ μόνον τέκνον του, και ὁ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος. Ἀποθανούσης δὲ τῆς μητρός μου, ἐνῶ μόλις ἦμην δεκαετής, ὁ πατήρ μου, και διότι ἡ ἀστέρων αὐτῆ τῶ ἐπροξένητε βαθυτάτην θλίψιν, και διότι οἱ συνεχεῖς πόλεμοι ἀλάουον αὐτὸν πλησίον τοῦ Αυτοκράτορος, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μοὶ δώσῃ ἦν ἐπιθύμει ἀνατροπῆν, ἀπεράτα νὰ μ' ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα τῶν καλλητέρων φίλων του, τὸν ἱππότην Λουίτπολδον Μαιχρανφέλιον.

Ὅταν δ' ἔβασεν ἡ μέρα καθ' ἣν ἐπρεπε ν' ἀφῆτο τὸν πύργον, ὁ πατήρ μου μετ' ὠδήγησεν εἰς τοῦ πρόποδας τοῦ λόφου, και ἀταθείς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, δι' ὃν ἐμελλον νὰ διαβῶ, μοὶ ἀνακεφαλαίωσεν ἐν ὀλίγῳ λέξασιν ὅλας τὰς φρονιμῶν και σοφῶν συμβουλῶν, ἃς μοὶ ἀπέβηκε ἀνεγῶς, πρότροπων με μάλα νὰ μὴ μένω πάντοτε ἐγκαρδίως προσηλωμένος εἰς τὴν θρησκείαν ἡμῶν, ἣτις μόνη ἐμελλε νὰ ἦε ἡ ἀσπίς μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων και περισπασμῶν, τῶν μελλόντων νὰ κυκλώσωσι τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου.

Ἀκρυθῆθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρός μου, και συγκίνησιν τὸν κατέλαβε ζωηροτάτη, ὅταν θείς ἀπὸ τῆς χεῖράς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, μετ' ὠλόγησεν ἐγὼ δ' ἀπὸ ἑτέρου ἔκλειον πικρῶς, οἱ λυγμοὶ μου δὲν μοὶ ἰεσυγχώρησαν νὰ προσέρω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρητισμὸν, και ἠθροβόμην τὴν καρδίαν μου πιεζομένην, ὡς ἂν προέβλεπον ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ τὸν ἴδω πλέον.

Ὅταν δ' ἐχωρίσθημεν, τὰ βλέμματά μου τὸν ἠκολούθουν μέχρις ὅτου ἐγένετο ἀφανὸς ὀπίσθεν τοῦ βράχου δι' ὃν περιετύλισσε τὸ ἄλός, και μόλις τὸ ἀπέπερατα νὰ ἐξακολουθῆσω τὸν δρόμον μου μετὰ τοῦ ἱπποκόμου, ὃν ὁ πατήρ μου μ' ἔδωκεν ὡς ὄδηγον.

Φθάσας δ' εἰς Μαιχρανφέλιον, δὲν ἐβράδυνα νὰ εὐρεσθῆτω εἰς τὸν Κόμητα Λουίτπολδον και τὴν σύζυγον αὐτοῦ· ὁ μὲν ἐθέλητο βλέπων τὸ ὄρατόν μου ἀνάστημα και τὴν καλὴν συμπεριφοράν μου, ἣ δὲ ἠχάρισταιτο διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος μου· και ἀμφοτέρω μετ'

ἡγάπων ὡς υἱὸν τῶν, και ἀμφοτέρω τοὺς ἡγάπων ὡς γονεῖς μου.

Εἶχον συμπληρώσει τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος, ὅτε ὁ κύριός μου ἐλαβε παρὰ τοῦ Αυτοκράτορος πρόκλησιν εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ συναθροισθῶσιν ὄλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Γερμανίας· και ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν Κόμητα Λουίτπολδον ὡς ὑπασιπαιτῆς, μετὰ τὸ αὐτῶ πλειοτέρων εὐχαριστήσιν, καθὸτι ἠλπίζον ν' ἀπαντήσω ἐκεῖ τὸν πατέρα μου, ὃν δένειχον εἰδῆ ὀλοκλήρη ἐτῆ μεγίστη ἔμως ὑπῆρξεν ἡ θλίψις μου, ὅταν φθάσας ἐκεῖ, ἐμαθον ὅτι ὁ πατήρ μου ἐμεινεν εἰς τὸν Πύργον, ἀσθενῶν βαρέως.

Ἐφθασε τέλος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐμελλον νὰ δώσω δείγματα τῶν ὅσων ἐμαθα, και νὰ γίνω ἀξίος τῶν ἐπιποτικῶν περηνιστήρων, αὐς πρὸ πολλοῦ ἦδη ἐθήρευον μετὰ φιλοτιμίας και σπουδῆς· ὑπερασπιζόμενος διὰ θώρακος ἐκ κυανοῦ γαλβῶς, και περικεφαλαίας τοῦ αὐτοῦ μετάλλου και χρώματος, ἐφ' ἣς ἐκυματίετο λόφος κυανόχρους, ὅρων δ' ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἐλαφρὸν μανδύαν ἐκ κυανῆς μεταξῆς, και ἐπιβαίνων μεγαλοπρεπεῶς λευκοῦ ἵππου, ὃν μ' εἶχε δώσει ὁ κύριός μου, περιέμενον τὸ σημεῖον τῆς μαχῆς, κρατῶν τὴν λόγχην εἰς τὴν πυγμὴν, και αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν παλλουσαν ὑπὸ συγκινήσεως.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ σταδίου, και κατάντικρον ἐμοῦ, ἵστατο ἱππότης, αὐτὸς ἡ ἐνδυμασία και ἡ πανοπλία ἦταν μαύρα, τὸ δὲ ἀνάστημά του πολὺ ὑψηλότερον τοῦ ἐδικοῦ μου, και τὰ πένθημα χρώματά του μοὶ ἐπέπνεον, ὄχι φόβον, ἀλλ' αἰσθημά τι θλιβερόν. Ἐντοσεύται ἐλαβρῶνόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἐντιμῶν ἀμοιβῆς, και ἐμψυχούμενος ἀπὸ τὰς χειροκροτήσεως παντός τοῦ πλήθους, τοῦ περικυκλωθέντος τὸν περιβολὸν τοῦ σταδίου, ἀπεράτα ἦ νὰ νικήσω ἢ νὰ πέσω ἐνδόξως.

Ὁ ἦχος τῶν σαλπγγῶν ἀνήγγειλε τέλος τὸ σύνθημα, και οἱ θυμοειδεῖς ἵπποι ἀμφοτέρων ἡμῶν, ταχθεῖς ὡς ὁ ἀνεμος, διέτριξαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς διαστήμα. Δι' αἰφνείου βολῆς τῆς λόγχης ὁ μαύρος ἱππότης μ' ἔκαψε πρῶτον νὰ κλωνισθῶ ἐπὶ τοῦ ἐριπίου, και ἀπομακρυνθεῖς βήματα τινα ἐπανήλθε κατ' ἐμοῦ μετὰ νέαν ὀρμὴν και δύναμιν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐγὼ ἐτηρήθην ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν και διεκρυγῶν μετ' ἐπιτηδειότητος τὴν διευτέραν βολὴν ἦν μ' ἐπέφερον, ἐδύθισα ἄμα τὴν λόγχην μου ὑπὸ τὸν βραχίονά του, και ἐκαρμῆσα αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ζωηραὶ χειροκροτήσεις ἠκολούθησαν τὸν κροτον ὃν ἡ πῶσις αὐτῆ προξένησε. «Τιμὴ εἰς τὸν κυανὸν ἱππότην, τὸν νικήσαντα τὸν μαῦρον ἱππότην» ἐκραξεν ὄλος ὁ λαός, και ἡ θορυβώδης αὐτοῦ φωνὴ ἐξησθῆναι τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων και τῶν σαλπγγῶν. Ἐντοσεύτως καταβῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου μου, ἐπλησίασα τὸν ἀνταγωνιστὴν μου, τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ ὀνόματός του, και ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ τὸν βοηθῶ. Ἐκεῖνος δ' ὕψωσε μετὰ δυσκολίας τὴν περικεφαλαίαν του, και μετὰ μετρίαν πικρὸν ἐκέρδισας, νεῖ, εἶπε, τὸ βραδίον, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ μάθης πόσον εἶνε αὐθάδης ὁ τολμῶν νὰ προσ-

βέλη Στέφανον τὸν Εὐλανδόρριον. Εἰς τούτους λόγους τούτους δὲν ἐπρόσθετα ποσῶς τότε, καὶ ἐ-ομιζόντες πεντα εφήμερον ὑπεγόρευσε αὐτοὺς μᾶλλον ἢ αἰσθημα ἐκδικήσεως. Βραδύτερον δὲ ζῆαθον πότον ἐπρεπε νὰ φοβῶμαι Διέτριχον τὸν Φελσαγγεῖμον, καθότι αὐτὸς οὗτος ἦτον ὁ τότε παρ' ἐμοῦ νικηθεὶς.

Εἶτα ἐδέχθη ἐκ μὲν τῆς χειρὸς σου, φιλάτη Θεοδώρα, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ ἱππότου τὴν περίπτυσιν (α). Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανήλθον μετὰ τοῦ Λουϊτπόλδου εἰς Μοιχρανφέλοισι, ὅπου, μετὰ παρέλευσιν ἐβδομαδων τινῶν, ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ πατρὸς μου, μοὶ ἀνεγγεῖλεν ὅτι πρέπει νὰ σπεύσω πρὸς βοήθειάν σου, διότι ἀμφοτέροι οἱ Εὐλανδόρριοι πατὴρ καὶ υἱός, ἵνα ἐκδικήσωσι τὴν ὕβριν, ἣν προὔξεν ἡσθα ἐπὶ τὴν οἰκογενεῖάν των ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, προτέβαλον τὸν κύργον τοῦ Φαλκεμβέργου.

Ἐν τῷ ἄμα ὁ Λουϊτπόλδος συνήθροισε πολυάριθμον στρατεύμα ἱππέων, καὶ ἀμφοτέροι ἐκινήσαντες ὄψαντες δὲ εἰς ὕψωμα ἀφ' οὗ φαίνοντο τὰ περίξ τοῦ Φαλκεμβέργου, ἐμείναμεν καταπεληγμένοι ἰδόντες αὐτὰ λεηλατημένα ἤδη καὶ καταρημωμένα· οἱ κάτοικοι τῶν περιγῶρων εἶχον καταρῦγει εἰς τὸν πύργον, ὃν εἰ ἐχθροὶ προσεπάθουσαν νὰ κυριεύσωσιν ἐξ ἐφάδου. Ἄμα δ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶδον τὰς σημαίας μας, κυριευθέντες ἀπὸ φόβου πανικῶν, ἤθελον φύγει, ἀν' ὁ ἀρχηγός των, δὲ ἀνεγνώρισα ἀπὸ τῆν μαύρην πανοπλίαν του, δὲν τοὺς ἐβίασε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ὑπὸ ἀντηνί μας. Μὴ ἀνεγνώρισε δὲ καὶ ἐκείνος ἐπίσης, καὶ ὡς λυσσώδης τίγρις, ὤρμησε κατ' ἐμοῦ μετὰ τῶν περι αὐτῶν· ἡ μάχη ὑπῆρξεν αἰματηρὰ, ἀλλ' ἡ νίκη ἐκλίεν εἰς τὸ μέρος μας, ὁ δὲ ἐχθρὸς ἠτ-ηθεὶς καὶ φυγῶν, ἀφῆκε πλήθος νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἐντούτοις ἔδοσαν ἡ νύξ· ἐγὼ δὲ, ἀφ' οὗ διέταξα νὰ μεταφέρωσι τοὺς πληγωμένους, ἔσπευσα πρὸς τὸν Λουϊτπόλδον, εὐρισκόμενον πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὕψωματος παρὰ τῆν εἰσοδὸν τοῦ πύργου, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς πυρᾶς, ἣν ἀνῆψαν ὡς σημεῖον συναθροίσεως, εἶδα ὅτι εἰς τὸ πρότωπόν του ἀντανεκλάτο ἐνδόμυχος θλίψις, καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρῶν.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατὴρ μου; τὸν ἠρώτησα πάραυτα καθότι, ὅτε ἤρχισεν ἡ μάχη, εἶδα ὀπλισμένους ἀδελφὰς ἐξερχομένους τοῦ πύργου, καὶ σπεύδοντας νὰ ἐνωθῶσι μὲ ἡμᾶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ δὲν ἀμείβεσθαι ἄλλον ποσῶς ὅτι ὁ πατὴρ μου ἦτον ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ὁ δὲ Λουϊτπόλδος ὕψωσε βραδέως τὴν κεφαλὴν, καὶ θλιβερῶς ἀντιζῶν με — Ἰππότα, μοὶ ἀπεκρίθη παρητήρησας τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων εἰς τὸ ἀπίθητον τῆς πεδιάδος μέρος; . . . ὁ πατὴρ σου, ἐκ-

(α) Ὅταν νέος ἱππότης ἐκροκονεῖτο, εἰς τῶν ἀρχαίων, θεωρούμενος ὡς παράνομος, τὸν ἐκτύπη τρεῖς πλαγίως μὲ τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς ὀμοπλάτης, καὶ τότε ὁ μὲν χειροτονοῦμενος ἠπαύετο τὸν ὄνον τοῦ χειροτονοῦντος, ὁ δὲ χειροτονοῦν ἠπαύετο τὸν χειροτονοῦμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

πᾶν μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ φέρω τὸν τελευταῖόν του ἀσπασμὸν, διότι καὶ πελευτῶν σὲ μόνον διελογίζετο.

— Ἀπέθανε λοιπὸν ἰσ' ἐκράξα γοερῶς, καὶ τὰ πλανώμενα βλέμματά μου ἐζήτησαν περίξ ἐμοῦ ἐκεῖνον, ὃν ὁ οὐρανὸς μοῦ ἀρῆρπαξε διὰ παντός. — Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουϊτπόλδος, ὅτε ἦλθον εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ γέροντος Εὐλανδόρριου, ἐπῆλθε καὶ ὁ πατὴρ σου ἀκολουθούμενος ἀπὸ τούτους μαχητὰς του. Ὁ δ' Εὐλανδόρριος μετὰ πολλῶν ἄλλων στρατιωτῶν του ἐπεσιν ὑπὸ τὰς βολὰς του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγου καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ σου ἐπληρώθη θανατηφόρως, καὶ τὸν εἶδα νὰ πίπτῃ πρὸ τῶν ποδῶν μου καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἐχθροὶ μας ἐτρέποντο εἰς φυγὴν. Ἐγουνεπίτητα πλησίον διὰ νὰ τῷ δώσω χεῖρα βοήθειας. — Ἀρκεῖ, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν μόλις διακρινομένην, σ' εὐχαριστῶ, ἀλλ' εἶνε ἀνωφελὲς νὰ προσπαθῆς νὰ σώσης τὴν ζωὴν μου. Ὁ Κύριος μὲ καλεῖ πλησίον σου· ἐπειδὴ δὲ προσεπάθουσαν πάντοτε νὰ ἤμας ἐτοιμὸς ἵνα παρασταθῶ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης σου, ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγγνίαν σου. Ἐχυσά αἷμα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἕκαμα τοῦτο ὑπεραπικτόμενος ἑμαυτὸν, καὶ συγχωρῶ ἐκ καρδίας τοὺς χύσαντας τὸ ἐδικόν μου. Ἀλλ' εἶμαι πατὴρ, καὶ τὸν υἱόν μου συνιστῶ εἰς τὴν φρόντιδά σου. Εἶπέ τῷ νὰ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς φονεῖς μου· τοῦτο εἶνε ἡ πρὸς αὐτὸν τελευταία μου παραγγελία. Βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῆ τοῦ πατρὸς σου τὴν ἐσχάτην αὐτὴν θέλησιν, ἣν ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς συνιστᾷ· Καὶ φέρων εἰς τὰ μεμαραμένα ἤδη χεῖλη του, μὴ δυνάμενα πλέον νὰ προφέρωσιν εἰμὴ συγκεχυμένας τινὰς προσευχὰς, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ, τοῦ κοσμοῦντος τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὕψωσε τὸ ὕστατον τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπέδωκε τὸν τελευταῖόν του στεναγμόν.

Μοὶ εἶνε ἀδύνατον, προσέθεσεν ὁ Κόμης Ἐρρίκος νὰ σὰς παραστήσω τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν μ' ἐφῆραν ἡ διήγησις αὐτῆ τοῦ Λουϊτπόλδου. Σηρικόμενος εἰς δένδρον κορμῶν, καὶ κρουνοῦ δακρῶν χύνων, ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν, ἀφ' ἧς ὅμως ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον ὑπὸ τρομερᾶς λάμψεως, ἐκτεινομένης ἐφ' ὅλης τῆς περιγῶρου. Ἀπεσταλμένοι τοῦ ἐχθροῦ μας, ὠρλούμενοι ἀπὸ τὸ σκότος, κατῴρωσαν νὰ εἰέλθωσιν εἰς τὸν Πύργον, καὶ νὰ ἐμπρήτσωσιν αὐτόν. Ὅταν αἱ ἠνωμένοι προσπαθείαι μας δὲν ἤδύναντο ν' ἀναγκαιτήσωσι τὰς προόδους τῶν φλογῶν, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας ὁ πύργος δὲν ἦτο, εἰμὴ σωρεία τέφρας καὶ ἐρείπων.

Ἐβλεπον μὲ θλιβερόν ὄμμα τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο θέαμα· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἔχασα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἀγαθὰ μου· Ὅταν μὲν αἱ ἐλπίδες καταστράφησαν, καὶ δὲν μοὶ ἐμείνεν οὐδὲ κἄν ἐν ξίφος διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὴν τύχην μου. Τότε ἀνεκάλουν τοὺς ἐσχάτους λόγους τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐπεκαλούμην τὴν θεῖαν ἀγαθότητα, ἵνα μοὶ δώσῃ δύναμιν ν' ἀντιζῶ εἰς τὴν τοσοῦτον πανοσθηνή φωνὴν τῆς ἐκδικήσεως.

Τὴν ἐπαύριον ἄμα τῆ ἡμέρᾳ, ἐπεσκήρθη πάλιν τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἀνεγνώρισα μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὸν γέροντα δ' Εὐλανδόρριον. Τὰ ὠχρὰ χεῖ-

λη του ἐφάνησαν ἀκόμη συσταλλόμενα ὑπὸ τοῦ συνήθους αὐτῷ σκυπτικῷ μειδιάματος, καὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἱπποῦ του, ἐκράται εἰς τὴν κατωμένην ἤδη χεῖρά του τὸ ξίφος του ὄλον αἵμασ·αγάς. Ἠλίχιον, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ εὐρωπὸν πατέρα μου, καὶ ἐσυλογίσθη ὅτι ἴσως τὸν εἶχαν ἀρπύσει οἱ ἐχθροὶ μας ἵνα ἐξασκήσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀψύχου λειψίνου του μιστήν ἐκδικήσιν. Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ τὸν ἐζήτησα, ὁ Λουϊτπόλδος οἰκτιέρας τὴν θλίψιν μου, μ' ἔσυρεν ἄκοντα μακρὰν τῆς σκηνῆς ταύτης τοῦσ' σραγῆς, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐγκατέλειψα τὴν χώραν ταύτην, ὅπου τὰ πάντα μοὶ ἀνεκάλουν τὰς δυστυχίας μου.

Ἐπανελθὼν δ' εἰς Μοιχρανφέλοισιν, ἐζήτησα ἐπὶ πολὺ ἐν μοναζίᾳ. Τὸ ξίφος δ' μοὶ εἶχε δώσει ὁ Λουϊτπόλδος, ἔμεινε κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, ἡ δὲ λόγχη καὶ τὸ δόρυ μου ἐτρωκίον παρερρίμμενα εἰς γωνίαν τινα. Ἀναίσθητος εἰς πᾶσα ἡσθον, ἠμχαριστούμην μόνον παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας τραπέζης, ὅπου ἡ ἑνυάμην ν' ἀφοσιώσω εἰς τὸν Θεὸν τὴν πλήρη πικρίας καρδίαν μου.

Ἐντούτοις ἐσπέραν τινα, ὁ Λουϊτπόλδος ἦλθε πρὸς με, καὶ λαβὼν φιλικῶς τὴν χεῖρά μου, μοὶ εἶπεν, Εἶνε καιρὸς, νέε φίλε μου, νὰ περιστείλῃς τὴν λύπην ταύτην, ἣτις σὲ καταρθείει δομημαί. Σὲ ἀνέθρεψα ὡς τέκνον μου ἀκούσας τὰς συμβουλὰς μου, ὡς ἤθελες ἀκούει τὰς τοῦ πατρὸς σου, εὐθελο κατέξει τὸν τόπον. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ λησμονήσῃς τὴν καταγωγὴν σου, καὶ διὰ δομασίαν ἐπίσης σκληρῶν, ὡς ἐκείνην ἄρτι σοὶ ἐστειλε, σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὰ ἱποποτικὰ δικά σου. Θέλει ὥστε νὰ βοηθήσῃς σὺ σεαυτὸν, καὶ πρῶτον ἐκ μέρους σου ὅτι ἀποκατῆ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας σου, νὰ ἐλπίζῃς τὸ καὶ ἐκ τῆς θείας προνοίας του. Εἶσαι ἱππότης, ἀλλὰ τὸ ξίφος δὲν ἔχει. Σοὶ δίδω πύργον ἐγὼ ἵνα δυνήθῃς ν' ὑψώσῃς τὸ ὄνομα τῶν προγόνων σου, καὶ ἵνα οἱ ὑποταλείσῃ σου ἀναγνωρίσωσι πάλιν εἰς σὲ τὴν καταγωγὴν τῶν εὐγενῶν Κρητῶν τοῦ Φαλκεμβέργου, καὶ εὐλογήσωσι τὸ ὄνομά σου, ὡς οἱ ὑποταλείσῃ τοῦ πατρὸς σου πρὸς τὸν ἐκεῖνον τὸ ὄνομα.

Ἠμχαριστήσας τότε τὸν εὐεργέτην μου χύνων δάκρυα εὐγνωμοσύνης, καὶ μετὰ τινῶν ἐβδομαδων πρῶτα σκευὴν, ἀσπασμὰς διὰ τὸ νέον πημά μου, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Λουϊτπόλδος ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ μὲ σπευδύσῃ. Ἐπὶ τῆς δὲ διὰ νὰ ἀπορῶμαι ἐπὶ τῆς εὐχθροῦ, δὲν ἐπέμεινε ἐφ' ἑμὲν, ἣν ἔδει τὸ δόγμα μου εἰς τὸ τοῦ Ρουδοβεργίου, καὶ τὸ ἐνευμύθη ἀπὸ ξιέραστον νῆα, ἣτις ἰδίως γινώσκω ἐπὶ τῶν αἰώνων τὸν ἀγῶνα τῆς ἱπποσύνης. Πάνον γὰρ νὰ ἐπῆσῃ τὴν γῆν σου, ἀκριβῆ μου Θεοδώρα, καὶ ὁ μόνος ὁ Θεὸς γινώσκω πρῶτα τὸν ἠμχαριστήσας, διότι μοὶ ἀπέστειλε σύζυγον τοιοῦτην ὅποιαν ἐπιθύμουν.

Παῦν εὐδαίμων, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ μεῖ ἐσθρὺν υἱόν, ὅταν ἠμχαριστήσας νὰ ἐγκατέλειψῃ τὴν Βερμάνν διὰ ν' ἀπορῶμαι τὸ μῖσος τῶν ὑποταλῶν του, καὶ ἴσως διότι ἐγνωρίζεν ἤδη τὸ νέον μου ἐδικαίτημα, ὁ νέος ἱππότης Εὐλανδόρριος ἦλθε νὰ ἐγκαταστηθῇ ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ὄνομα

Διετρίχου Φελσαγγεῖμου. Ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν ἀρπαγῶν του ἠγόρασε πολλὰς γαίας εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶναι ἐκεῖ, δὲν ἐπαυσε νὰ μοὶ ἀνακαλῆ διὰ τῶν κακούργων ἐνοχλήσεών του, τὰς ἀπειλὰς ὅσας μοὶ ἀνήτεινε μετὰ τὴν εἰς τὸν ἀγῶνα ἦστα· του. Ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ πατρὸς μου, δὲν ἔλαβα κατ' αὐτοῦ τὰ ὄπλα, εἰμὴ διὰ νὰ ὑπεραπείσω ἑμαυτόν, καὶ ἀρίνω εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ἡ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἡ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτόν ἀγαθοεργὰ αἰσθήματα. Ἄς ἐλπίζωμεν εἰς αὐτὴν, διότι ἐπαρτυρεῖ ἐφ' ἡμῶν, ἀκόμη καὶ ὅτε φαίνεται ὅτι μᾶς ἐγκαταλείπει.

ΚΕΦ. Γ.

Ἀπρόβλεπτος καταστροφῆ.

Ὅταν ὁ Κόμης ἐταλείωσε, τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχε σχεδὸν σβεσθῆ, καὶ ὁ μικρὸς Ὀθων, νικηθεὶς τελευταῖον, μ' ὄλας τὰς προσπάθειας του, ἀπὸ τὸν ὕπνον, κοιμᾶτο ἡσύχως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του. Μόλις δ' ἡ Θεοδώρα ἐξύπνησεν αὐτόν, ἵνα κάμῃ τὴν προσευχὴν σου, καὶ ὁ μακρὸς ἦχος τοῦ κυνηγετικοῦ κίρατος τοῦ σκοποῦ νέου· ἀνῆγγελε κινδύνου.

Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ὀθων ἔτρεμον καθ' ὅλα των τὰ μέλη, ὅταν στρατιώτης εἰσῆλθε καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι οἱ ἐχθροὶ, ἀιρνηθῶς ἐπελθόντες, ἔβασαν τὰ πῦρ εἰς τὴν ὀπισθεν θύραν, καὶ ὅτι τὰ φρέσκα ἔβασαν ἤδη ἔως εἰς τὰς ἐσθ αὐλάς. — Ἄγαπητή μου Θεοδώρα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐναγκαλιζόμενος τὴν σύζυγόν του, ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει· ἄς ταπεινωθῶμεν ὑπὸ τὴν χεῖρά του, καὶ ἄς ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰ χεῖρά του· σὲ ἀρίνω ἵνα ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ πέσωμεν, σὺ σῶθητι μὲ τὸ τέκνον σου διὰ μέσου τῶν ὑπογείων, τὰ ὅποια γνωρίζεις· ὕψιτε! καὶ ὁ Θεὸς ἄς σὲ προφυλάξῃ.

Ἀγῶν δὲ τούτους τοὺς λόγους, ἀπεσπᾶσθη τῶν βραχιόνων τῆς συζύγου του καὶ ἐρρίφθη ἔξω τοῦ οἴκηματος. Ἡ δὲ Θεοδώρα, γονυπετῆς καὶ μ' ἐκτενεῖς τὰς χεῖρας, ἐπεκαλεῖτο μετὰ ζέσεως τὴν θεῖαν βοήθειαν, καὶ ὁ Ὀθων κείμενος πλησίον τῆς, ἐκλαιε καὶ ἐφώναζεν.

Ὁ Κόμης ἐν τούτοις συνήθροισε τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐδελβέρτον, ὅστις ἀπὸ μέρους σου συνήθροισα καὶ αὐτὸς τοὺς ἐδικούς του, ἐπέθετο πρὸς τὰς φλόγας, καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν· ἀλλ' ἡ ζέσις του τὸν παρέσυρε λίαν μακρὰν, καὶ χωρισθεὶς τοῦ στρατεύματός του, εἶδε πάραυτα ἔχοντα περικυκλωμένον ἀπὸ δορυφόρους τοῦ Διετρίχου, ὅστις, μ' ἔλας τὸς προσπάθειάς του, τὸν κατέλαβον καὶ τὸν ἔσυρον μετ' ἐαυτοῦ.

Ὅταν κρουνηθῆ εἰς τὸν Διέτριχον — Ἀξιώλογα! κύριε Κόμη, τῷ εἶπεν οὗτος μετὰ σατανικοῦ μειδιάματος, κατῴρωσα τέλος πάντων νὰ σὰς ἐνθυμίσω ὅτι δὲν εἶναι μάταιον νὰ συμπλαγῆ τις μ' ἐμέ; Ἄς

ὕκαγωμεν ἤδη μαζῆ, διότι μοι ἀνήκετε δικαιοσύνη, καὶ ἐλπίζω ὅτι διὰ τῆς εἰρηκτῆς καὶ τοῦ σκότους θ' ἰατρευθῆτε ἀπὸ τῆν ὄρεξιν ἢ ἀποκτήθητε ἀλύσει χρυσῶς καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἰππηλασιῶν.»

Ὁ δ' Ἐρρίκος δὲν ἀπεκρίνετο ποσῶς· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ οἰκῆματος, ἐν ᾧ ἄφητεν ὅ,τι εἶχε προσηλίστερον καὶ προσήγατο.

Ὁ Ἐδελβέρτος ἐπεσεν ὑπὸ τὰς πληγὰς ἐκείνων· ἐπρέψε τὴν προτεράϊαν εἰς φυγὴν· οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ βλέποντες αὐτὸν ἐξηλωμένοι ἄπουν, ἀπεδείλιαν, ὡς καὶ οἱ τοῦ κόμητος, ὅτε τὸν εἶδαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ πάντες εἰσῆλθον ὀρμητικῶς ἐν τῷ Πύργῳ διὰ τὸν ὑπερασπισθῆναι ἐτι, ὅσον ἠδύνατο. Ἀλλ' ἦτον ἤδη ποῦ ἄργά· ὁ Διέτριχος εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ σκολούθου του, καὶ ἀφοῦ προδιώρισε τὸ ἴδιον ἐκεῖναι μέρος τῶν λαφύρων ἐγκατέλειπε τὸ ἐπίλοιπον εἰς τοὺς μαύρους τοῦ ἰππότας, οἵτινες ἤρριξαν τὴν λαφυραγωγίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Κόμης, φυλαττόμενος ὑπὸ τεσσάρων ἀπειθοφόρων, καὶ καθήμενος ἐπὶ θράχου, ἤκουεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκληροτέρας ἀθροισίας, τὰς χερμαστύνας φωνὰς τῶν νικητῶν, καὶ τοὺς γογγυσμοὺς τῶν θνησκόντων, οὓς ἀνεμῶς ψυχρὸς ἔφερε μέχρι αὐτοῦ. Δάκρυα πεπυρωμένα ἐπιπτον ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὸν θράχον ὄρου, καὶ τὰ πρῶτα γαίλη τοῦ δὲν ἤρριξαν εἰμὴ λόγους συγγνώμης, ἐν ᾧ οἱ φύλακες τοῦ τῶν ἐπέφερον ὕβρεις καὶ ἀφροκιάτους χλευασμούς. Ἡ ἀπώλεια ὅλων τοῦ τῶν ἀγαθῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του δὲν ἦτο τίποτε συγκρινόμενη πρὸς τὸν θάνατον τούτων πιστῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ἐξετέθησαν πρὸς ὑπεράσπισίν του, καὶ πρὸς τὴν σκληρὰν ἀβεβαιότητα, εἰς ἣν εὐρίσκατο φυλαττόμενος μακρὰν τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του. Τόσαι θλίψεις ἠνωμένοι τὸν ἔρριψαν εἰς εἶδος ληθάργου, ἀρ' οὐ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἀριζὴν μόνον τοῦ Διέτριχου.

— Ἀριστόν, ἰππότα, τῷ εἶπεν ὁ τελευταῖος, κτυπῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν πάραυτα. Δύνασαι νὰ ἀποχαιρετήσης ἤδη τὸν Πύργον σου, καὶ τὰς ματαίας τοῦ κόσμου ἠδονὰς ἔναταχθήσῃς· μόνον εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν σου. Ἡ μετάνοιά σου εἶνε ὀλίγον δεδραμένη, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ θὰ τὴν συνήθης, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ μ' εὐχαριστήσῃ, διότι σοὶ προσητοίμασα οὕτω τὴν εἴσοδον τῶν οὐρανῶν, ἐν ᾧ ἠδύναμην νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλως τὴν νίκην μου.»

Ὁ Ἐρρίκος ἐκρίνετο ὡς νὰ μὴν ἤκουε τοὺς σαρκασμοὺς τούτους· τόσον ἦτο ἐμρροντις ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας του, περὶ ἧς δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ. Εἶτα τὸν ἔθεσαν ἐπὶ ὀχθήματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν του καὶ τῶν ἐπίπλων τῆς συζύγου του, ἅτινα ὁ Διέτριχος ἔλαβεν εἰς τὴν μερίδα του ὡς λαφύρα, καὶ, προηγούμενου τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις ἐβάδιζεν ὑπερηράνας ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συζύγου, ἐμακρύνθη μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τῆν θέαν τοῦ Βαλδοβέργου καὶ τῶν περιχώρων του, ἅμα ἤρριξαν νὰ φωτίζωσι τὴν γῆν αἰπρῶτα ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ τὰ σκότη τῆς νυκτός,

δένειχον ἐτι ἐντελῶς διασκοδατοῦ, ὅταν φλόξ κένθιμος ὑψουμένη ὑπεράνω τοῦ δάτους ἔβουε τὴν προσηλὴν τοῦ τε αἰχμαλώτου καὶ τῶν φυλάκων του. Ἦτον δ' αὐτὴν τοῦ Πύργου, ὃν ὁ Διέτριχος διέταξε νὰ πυρπολήσῃ· σὶν ἔνα μὴ μείνη οὐδὲν ἴχνος τοῦ δόματος ἐκείνου εἰς τὸν ἀνῆκε. Δάκρυα διέφυγον τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἐρρίκου, καὶ ἔνα κρύψη αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ του ἰκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὸν μανδύαν του.

— Δίκαιε Θεε, εἶπεν, εὐπλαγγνε Θεε, εἶται μάρτυς τῶν ἀληθῶν, ὡς εἶνε λεία ἡ ψυχὴ μου μὴ συγχωρῆς νὰ γογγύζω ἐναντίον τῶν ἀπορρήτων τῆς προνοίας σου, καὶ ὅ, μοι τὴν δύναμιν νὰ δέχομαι μεθ' ὑποκλίσεως τὰς πληγὰς δι' ὧν ἡ χεὶρ σου μετὶ τιμωρεῖ. Παραδίδω εἰς τὰς πατρικὰς σου φροντίδας τὴν πτώχην μου συζύγον καὶ τὸ δυστυχὲς τέκνον μου, ἔσο τὸ εἰρησμά των, ὁ παραμυθητῆς των καὶ ὁ πατὴρ των.»

Ὁ Θεὸς εἰσῆκουσε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἐρρίκου, ἠθιάνθη ἐκεῖναι ἀνακουρισθέντα καὶ ἐνισχυθέντα, καὶ δπλασθεῖς μετὰ καθολικὴν εἰς τὴν θεῖαν θείλην ὑποκλίσειν ἀπράσπιτε νὰ ὑποφέρῃ καρτερικῶς, ἕως οὐ ἡ θεῖα πρόνοια εὐδοκῆσῃ νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὴν εἰκογένειάν του. Τέλος ἡ συνδιά ἐξῆλθε τοῦ δάτους, καὶ οὐρανὸς καθάρως καὶ γλυκὺς ἤγγισεν ἡμέραν τόσον καλὴν, ὅσον ἡ προτεράϊα νῦν ἦτο σκοτεινὴ καὶ ψυχρά.

Ὅλα τὰ περίε τοῦ Βαλδοβέργου ἦσαν ἔρημα, καὶ ὅταν ὁ ἡλιος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος δὲν ἐφώτισεν εἰμὴ ἐρείπια, ἀντὶ τῶν ὑπερηράνων πύργων, οἵτινες ἐκόσμουεν τὰ περιχώρα. Ἐντὸς δὲ τοῦ περικκλήσιου, ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας τραπέζης ἐγονυπέτει γυνή. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ Θεοδώρα.

Τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὅταν τὴν ἀφῆκεν ὁ συζυγὸς τῆς, ἐμῆνε κατ' ἀρχὰς ἀκίνητος, βεδυθισμένη εἰς σκληροτάτην ἀθροισίαν, καὶ τείνουσα οὓς προσεκτικῶς εἰς ὅλας τὰς κραυγὰς τῶν μαχομένων. Ἀφῆνης ἤκουσε τὸν κρότον θημάτων ἰππότου εἰς τὸν πρόδομον, καὶ δὲν ἀνεγνώρισε τὸ θῆμα τοῦ συζύγου τῆς. Σπρίγγει τότε τρέμουσα τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, καὶ παραδοθεῖσα εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, περιμένει μεθ' ὑποκλίσεως τὸ τέλος τοῦ αἵματηροῦ δράματος, ἐν ᾧ θὰ διέπρεπεν ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς θῆμα.

Ἐν τούτοις ἐνθυμεῖται τὰς μυστικὰς διόδους, περὶ ὧν ὁ Κόμης τῇ ὠμίλησεν, ἀνίσταται ὀρμητικῶς καὶ, συνανθροίσασα ὅ,τι ἐκ τῶν φορεμάτων τῆς ἠδύνηθη νὰ εὐρῃ, φεύγει μετὰ τῆς κιθάρας τῆς.

Καταβῆτα δὲ διὰ κλίμακος κρυφίας εἰς ὑπόγειαν γνωστὰ μόνον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν συζυγὸν τῆς, ἦν ἡδὴ ἐκτός κινδύνου, ὅταν οἱ μάυροι ἰππῶται εἰσεχώρησαν εἰς τὸ οἰκῆμά τῆς μᾶλλον ἔνα λαφυραγωγῆσάν τὸν θησαυρὸς τῆς, ἢ ἔνα γείνωσι κύριοι γυναικὸς ἀχρηστῆς.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ δυσκολίας εὐρε τὴν ἔξοδον τῶν θόλων ἐκείνων, οὐδαμόθεν φωτίζομένων, ἡ Θεοδώρα ἀνεπνευστεν ἀνετώτερον διὰν ἐξεληθούσα προσεκτικῶς τῶν βῆτων, οἵτινες ἐκλύπτον τὸ στήμιον τοῦ βράχου, καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογείου διόδου, ἠθιάνθη τὴν πρῶτην τοῦ ἐλευθεροῦ ἀέρος πύλην. Τὸ

πᾶν ἦτον ἔρημον περίε αὐτῆς, καὶ ἡ σιωπὴ τῆς νυκτός δὲν ἐταράσσετο, εἰμὴ ἀπὸ τὰς μακρῶν τῶν μαχομένων κραυγῶν. Περιετόλιξε τὸν υἱὸν τῆς μετὰ τὸν μανδύαν, τὸν ὅποιον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς ἀναχωρούσα, καὶ κατέθη τὸν λόφον διὰ τοῦ δρόμου, ὃν ἠκούουθησε τὴν προτεράϊαν. Καὶ ἄκουσα δὲ ἦν λαφύρον σκληροτάτων ἀθροισιῶν, ἀμφιβάλουτα ἐὰν ποτε θὰ τῇ συγχωρηθῇ νὰ ἐπανεύρῃ ἐκεῖνον δι' ἡγάπα.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τοὺς πρόπεδισ τοῦ λόφου ἐσταμάτησε καὶ ὕψωτε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πύργον. Χεῖμαρρὸς κηπου ὑψοῦτο ἠδὴ ἐπὶ τῆς στεγῆς, καὶ μετ' ὀλίγον δι' ὅλων τῶν θυρίδων ἐξῆρχοντο διναι φλογῶν. Ἀητημονήτασα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἀκόμη τὴν ἠπέλει, ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ὡς μαρμαρίνος ἀνδριάς ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος, καὶ σχεδὸν παράφρων, ἐκώφευεν εἰς τοὺς κλαυθμοὺς τοῦ παιδὸς τῆς.

Ἡ θεὰ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας, ἐν ᾧ τὴν εἶδομεν τὴν προτεράϊαν, καὶ οὐτινος οἱ τοῖχοι ἐρωτίζοντο ὑπὸ τῆς ἀντανάκλασεως τῆς πυρκαϊῆς, ἀνεκάλεσε τέλος τὴν Θεοδώραν εἰς εὐνοίην. Ἐτάχυνε τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ταπεινὸν ἐκεῖνον ναὸν καὶ κύψατα μετὰ τοῦ Ὄθωνος ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τινὰς στιγμὰς βαθείας σκέψεως, «Κύριε, εἶπε μετὰ φωνὴν μαρτυρούσαν ὅλην τῆς ψυχῆς τῆς τὴν ὑπόκλισειν, σὺ μοὶ τὰ ἐδώκες, σὺ μοὶ τὰ ἀφῆρες, εὐλογημένον ἔστω τὸ ὄνομά σου! Χθὲς ἀκόμη ἤμην σύζυγος εὐδαίμων, σήμερον δ' ἴσως εἶμαι δυστυχὴς χῆρα. Ἴδὲ τὴν δυστυχίαν τῆς δούλης σου, καὶ βοήθησόν με ἐγκαταλείπω εἰς τὴν Πρόνοιάν σου ὅ,τι μοὶ μένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· τίθεμαι ὑπὸ τὴν πατρικὴν σου προστασίαν καὶ σοὶ ἐμπιστεύομαι ὀλοκλήρως τὴν τύχην τοῦ τέκνου μου. ἴσως δὲν ἔχει πλέον πατέρα, ἔσο σὺ πατὴρ του· ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγαθότητά σου, γεννηθῆτω λοιπὸν τὸ θέλημά σου! Καὶ σὺ, μητὲρ τῶν θλίψεων, ἰδὲ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ συζύγου καὶ μητρὸς ἀτυχοῦς, πρέσθεισον ὑπὲρ ἡμῶν, δέχθητι ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκεπὴν σου, καὶ μὴ συγχωρῆς νὰ βρατανίζηται ἡ ἀθώωτος ἀπὸ ἀνθρώπων ὑπερόπτας, καταδιώκοντας αὐτήν.»

Χεῖμαρρὸς δακρύων ἐμετρίασε τὴν ὀδύνην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας ἐπέπετο ἡ Κόμησσα, ἧτις ἐξηκολούθησε νὰ θρηνηθῇ καὶ νὰ δέηται ἀχρι τῆς αὐγῆς, ἐν ᾧ τὸ τέκνον τῆς ἐκοιμᾶτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ὅταν δὲ τοῦτο ἐξύπνησεν ἐφάνη λίαν ἐκπεληγμένον βλέπον ἐκεῖναι εἰς τόπον ξένον. — Ποῦ εἶμεθα; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Εἶμεθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, καὶ μὴ κλαίης πλέον· ἐλθέ, ἄς προσευχηθῶμεν ὁμοῦ πρὶν ἀναχωρήσωμεν.»

Ἦτε μητὲρ καὶ τὸ τέκνον μετὰ σύνταμον προσευχῆν, ἠγέρθησαν καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν ἡ Θεοδώρα ἐτχίτε τὸν μανδύαν τῆς εἰς δύο, ἔδωκε τὸ ἡμισυ εἰς τὸν Ὄθωνα ἔνα προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν ἤδη ψυχρὸν τοῦ φθινοπώρου ἀνεμον, καὶ ἔκρατήσε τὸ ἄλλο δι' ἑαυτήν. Ἀφοῦ δὲ διώρθωσα τὴν κόμην τῆς καὶ προηλῆσεν εἰς τὸν βραχίονά τῆς τὴν

κιθάραν, δι' ἧς ἐσκέπτετο νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου τῆς, ἐξῆλθε καὶ ἤρριξε μετὰ γενναϊότητος τὴν μακρὰν ὀδοιπορίαν, ἧς ἠγγόει τὸ τέρμα. Πρὶν δὲ εἰσελθῆ εἰς τὸ δάτος ἐστρεψεν ἀκόμη μίαν φοράν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ Βαλδοβέργου, καὶ, ἀφιερῶσασα ἐαυτὴν ἐκ νέου εἰς τὸν Θεόν, εἰσεχώρητεν εἰς τὰ σκότη τοῦ δάτους.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΡΟΛΟΣ Α'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε σελ. 45.)

Ἡ ὑπερογκία, ἡ αἰρνίδιος, ἡ ἐμπαθὴς ἐξουσία τὴν ὁποῖαν ἐσφετερίζετο ἡ βουλή, κατέπληξε μὲν τὴν κυβέρνησιν, πολλὴν δὲ κινήσιν παρήγαγεν εἰς τὸ ἔθνος. Ὁ Στραφφόρδιος εἶχε προῖδι τὴν ἐκρηξὴν ταύτην καὶ εἶχε θερμῶς παρακαλέσει τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ παρασταθῇ εἰς τὸν παρλαμέντον. «Ἐκεῖ δὲν δύναμαι, τὸν ἔγραφε, νὰ χρησιμεύσω κατ' οὐδὲν εἰς τὴν Υ. Μ. Θέλω μόνον αὐξήσει τοὺς κινδύνους αὐτῆς καὶ παραδώσει ἐμὲ αὐτὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου. Ἐπιτρέψατέ με λοιπὸν νὰ μείνω μακρὰν, εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, εἰς τὸν στρατόν, ὅπου θέλετε, ὅπου ὀδύναμαι ἀκόμη νὰ φανῶ ὑμῖν χρητίμος καὶ νὰ ἀποφύγω τὴν ἐπικειμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καταστραφήν.» — «Ἐχω ἀνάγκην, τὸν ἀπήνητησεν ὁ βασιλεὺς, τῶν συμβουλῶν σου ἐδῶ, καὶ ἐνώσω εἶμαι βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μὴ φοβεῖσαι τίποτε· μήτε τριχὰ τῆς κεφαλῆς σου δὲν θέλουν ἐγγίσει.» — Ὁ Στραφφόρδιος ἐδίσταζεν ἀκόμη, ἐπειδὴ δὲ προσεκλήθη καὶ διύτερον, ἀψηφῶν ἤδη τὸν ἀναπόδραστον κίνδυνον, ἀνιχώρησεν, ἀποφασίσας νὰ κατηγορηθῇ πρῶτος αὐτὸς, ἐνώπιον τῆς ἀνω βουλῆς, ἐπὶ ἀποδείξει τὰς ὁποίας προσφάτως συνέλεξε, τοὺς ἀρχηγούς τῆς βουλῆς, ὡς προκαλέσαντας καὶ ὑποστηρίζοντας τὴν εἰσβολὴν τῶν Σκώτων. Ἀλλ' ὁ Πύμ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, μαθόντες τὰ κατ' αὐτῶν μελετώμενα, προέλαβον τὸν ἀντίπαλον ἐκεῖνον. Ὁ Στραφφόρδιος ἐφθασεν εἰς Λονδίνον τῇ 9 Νοεμβρίου· τῇ 10 ἠναγκάσθη νὰ μείνη κληνῆρος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ πυρετοῦ· τῇ δ' 11, ἡ βουλή, κλείσασα τὰς θύρας αὐτῆς, τὸν κατηγόρησεν ἀφῆνης, κατὰ πρότασιν τοῦ Πύμ, ἐπὶ ἐσχάτην προδοσίαν. Μόνος ὁ Λόρδος Φαλκλάνδιος, ἄν καὶ ἐχθρὸς τοῦ Στραφφόρδιου, εἶπεν, ὅτι ἐνόμιζεν ἀναγκαίαν ἀναβολὴν τινὰ, καὶ τινὰ πλειοτέραν ἐξέτασιν, χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς βουλῆς. Ἡ ἐλαχίστη ἀναβολὴ, ἀπήνητησεν ὁ Πύμ, εἰμῶρεϊ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Ἐὰν ὁ κόμης ἀπαμῶνον συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως, τὸ παρλαμέντον διαλύεται· καὶ εἰπετα ἡ βουλή δὲν δικάζει,

«άλλα κατηγορεί μόνον». Ἐξήλθε δὲ ἀμέσως, παρακολουθούμενος ὑπὸ ἐπιτροπῆς, διὰ τὴν φέρη τὴν κατηγορίαν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων. — Ὁ Στραφφόρδιος ἦτο τὴν στιγμήν ἐκείνην παρὰ τῷ βασιλεῖ ἅμα μαθὼν τὰ γινόμενα, ἐδραμεν ἐν τάχει εἰς τὴν ἀνω βουλὴν, ὅπου ὁ Πύμ εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ. Ἐδρῶν δὲ τὴν θύραν κεκλεισμένην, κρούει βιαίως, ἐπιπλήττει αὐστηρῶς τὸν κλήτορα, ὅστις ἐδίεταξε νὰ τὸν ἀνοίξῃ, καὶ ἤδη διήρχετο τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του, ὅτε πολλοὶ φωναί τὸν ἔκραζον ν' ἀποχωρήσῃ. Ὁ κόμη· ἐστάθη, ἐκύτταξε περὶ ἑαυτὸν, καὶ μετὰ δισταγμῶν βραχῶν, ὑπήκουσε. Μετακληθεὶς δὲ μετὰ μίαν ὥραν, διατάχθη νὰ γονυκλινησῇ ἐνώπιον τῆς βουλῆς, καὶ ἐκεῖ ἔμαθεν, ὅτι οἱ Λόρδοι ἀπιδέχθησαν τὴν κατηγορίαν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους καὶ ἀπεράσισαν νὰ φυλακισθῇ εἰς τὸν λεγόμενον Πύργον. Ὅτε ἠθέλησε νὰ δμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων ἀπεποιήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ ἡ περὶ φυλακίσεως διαταγὴ ἐξετελέσθη παρανοίκα.

Τὴν κατὰ τοῦ Στραφφόρδιου κατηγορίαν παρεκολούθησαν ἀμέσως ἡ κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κατηγορία, ἡ κατὰ Φίγγιου, τοῦ Λόρδου στραγιδοφυλάκος, καὶ ἡ κατὰ τινῶν ἄλλων, ἦτον δυναστών ὑπουργῶν, ἐπισκόπων καὶ δικαστῶν. Καὶ ὁ μὲν Λόρδος ἐφυλακίσθη εἰς τὸν Πύργον, εἰς δὲ τὸν ἄνδρον καὶ ποιηρὸν Φίγγιον, ὅστις, ἐγκαίρως προῖδὼν τὰ γινόμενα καὶ πρὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν προδίδου τὸν βασιλεῖα, εἶχε θηρεύσει τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐπέτρεψεν ἡ βουλὴ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν τῆς καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ πρὸς αὐτὴν ἐν πάσῃ ταπεινότητι, ἀπαιτείαν αἰσχροῦ. Τοῦτο ἤρπτεν εἰς τὴν ἀντιπολιτεύσειν, διότι πρῶτος αὐτὸς τῶν ὑπουργῶν ἀνεγνώρισε τὴν παντοδυναμίαν τῆς· ὅθεν διευκολύνθη ἡ φυγὴ του. Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ἠπέρθησαν δ' αὖ τὴν τοιαύτην τῆς δικαιοσύνης ἀνιότητά· ἀλλ' ὁ Πύμ καὶ ὁ Ἀμπδῆνιος, φατριασταὶ ἐπιτήδειοι, ἠθελον νὰ ἐνδάρρυνωσι τὸν ἐξουτελισμὸν τῶν ἀντιπάλων τῶν καὶ δὲν ἐπέδιωξαν μετὰ ζήλου εἰμὴ τὴν κατὰ Στραφφόρδιου κατηγορίαν. Συνέστη δὲ ἐπὶ τούτῳ μυστικῆ ἐπιτροπῆ, περιβεβλημένη ἐξουσιαν ἀπεριόριστον, νὰ ἀνερευνηθῇ ἅπαντα τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀναζητήσῃ εἰς τὰς πράξεις του, εἰς τοὺς λόγους του, εἰς αὐτὰς τὰς συμβουλάς του, εἴτε γινόμενας ὑπὸ τοῦ βασιλέως δεκτάς, εἴτε μὴ, τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Ὅμοια δὲ ἐπιτροπὴ συνεκροτήθη ἐν Ἰρλανδίᾳ, ὡς ἐπίκουρος τῆς Ἀγγλικῆς· καὶ οἱ Σκῶτοι, διὰ διακηρύξεως πυρφολιγοῦς, ὑπέδειξαν ὅτι δὲν θελον ἐξελεῖν τοῦ βασιλέως, ἐνόησαν δὲν τιμωρηθῆ ὁ ἀπονοδότερος αὐτῶν ἔχθρος. Τοσοῦτον ἦτο τὸ κοινὸν μῖσος καὶ ὁ τρόμος τηλεκίτος, ὡς τε ἀναγκαῖον ἐθεωρήθη τρεῖς ἔθνη νὰ συμμαχήσωσι κατ' ἀνδρὸς ἐνός, καὶ τούτου ἦδη δεσμῶν ἐν τῇ φυλακῇ κατακειμένου.

Οὕτω δὲ ἀπαλλαγείσα τῶν ἀντιπάλων, ἡ βουλὴ κατέλαβε τὴν ὅλην τῶν πραγμάτων κυβέρνησιν καὶ ἐφήρτισε μὲν τοὺς φέρους, ἀλλὰ ὀλίγους καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς καθημερινὰς τῆς ὑπηρεσίας ἀνάγκας. Ὁ βασιλεὺς ἀπῆτει ἐπιμόνως τὴν διάλυσιν ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν, μάλιστα τοῦ Σκωτικοῦ, ἡ

δὲ βουλὴ, ἔχουσα χρεῖαν αὐτῶν καὶ μάλιστα τοῦ τελευταίου, οὐ μόνον ἐκώφευεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκείνας τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀπένευεν καὶ τὰ Σκωτικὰ στρατεύματα πλείονα χρήματα ἢ εἰς τὰ Ἀγγλικά, καὶ προστότοις, ἀπεσήνατο, ὅτι οἱ Σκῶτοι παρέσχον ἀδελφικὴν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς συνδρομήν, ὅτι τοῦ λοιποῦ θελον καλεῖσθαι ἀδελφοί, καὶ ἐψήφισεν ὑπὲρ αὐτῶν, λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ ἀμοιβῆς, 300,000 λίτρων. Αἱ περὶ τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῶν Σκῶτων εἰρήνης διαπραγματεύσεις διεξήγοντο ὑπὸ βουλευτικῆς τινος ἐπιτροπῆς μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Ἡ δὲ βουλὴ, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸν σφετερισμὸν ὄλων κυβερνητικῶν καὶ διοικητικῶν ὑποθέσεων, ἐπεχείρησε τῇ ἀκέρωτον δικαστικῶν ἀποφάσεων πρὸ καιροῦ ἐκδοθεισῶν καὶ ἐκτελεσθεισῶν, κηρύξασα ἰδίως παράνομον τὴν καταδίξιμν τοῦ Περυνίου, τοῦ Βύρτωνος, τοῦ Βαστουίκιου καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ διατάξασα τὴν ἀπὸ τὰς φυλακὰς ἀπόλυσιν καὶ τὴν ἀδραν ἀποζημιώσιν τῶν. Ἐπειτα, διὰ νὰ παγιώσῃ τὸ ὑπέρογκον ἐκεῖνο κράτος αὐτῆς, ἐψήφισε, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1641, προδούλευμα, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ παραλαμμένον ἔπρεπε νὰ συγκροτηθῇ ἐντός τριῶν τῶν βραδύτερον ἑτῶν· μὴ συγκροτηθέντος δὲ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, δώδεκα ὁμότιμοι ἐν Οὐεστμίνστερῳ συνηγμένοι ἠδύναντο νὰ τὸ συγκαλέσωσιν αὐτοδικαίως· μηδὲ τούτου δὲ γινόμενου, οἱ διοικηταὶ καὶ οἱ δήμαρχοι ὤρκειον εἰκοθεν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὰς ἐκλογάς. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ διοικηταὶ παρημελοῦν τὸ καθῆκον τοῦτο, οἱ πολῖται ἔχον τὸ δικαίωμα, συνελθόντες αὐθόρμητως, νὰ προδῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βουλευτῶν τὸ δὲ παραλαμμένον δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ διαλυθῇ, οὔτε νὰ ἀναδελθῇ, ἀνευ τῆς συνευδοκίσεως τῶν δύο βουλῶν, εἰμὴ πενήτην ἡμέρας μετὰ τὴν συγκροτήσιν του. Τελευταίον εἰς τὰς βουλάς ἀνετίθετο ἡ ὀριστικὴ τοῦ προῖδρου αὐτῶν ἐκλογῆ. Ὁ βασιλεὺς, μετὰ τινὰς διαταγμῶς, ἐπεκύρωσε, κατὰ μῆνα Φεβρουαρίου, τὸ προδούλευμα τοῦτο. Αἱ δὲ βουλαὶ ἐξέφρασαν μὲν τὴν ἐνεκα τούτου εὐγνωμοσύνην αὐτῶν, ἐπέμειναν ὁμοῦ ἐπιδικῶσαι τὴν ὀλογομένη τῶν καθεστώτων μεταρρυθμίσειν καὶ δι' ἀλλεπαλλήλων ἠδὴ προτάσεων, ἀπῆτησαν τὴν κατάργησιν τοῦ δικαστέου δικαστηρίου, τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὄλων τῶν ἐξαιρετικῶν δικαστηρίων.

Ταῦτα βλέποντες τινὲς τῶν φρονιμωτέρων ἀνδρῶν συνεβούλευσαν τὸν βασιλεῖα νὰ ἀναγκασθῇ τὸν ὁσημέραι προαγόμενον ἐκεῖνον κητακλυσμὸν ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας, καλῶν εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦς τοὺς ἐπιρρανεστέρους τῶν νωτεριστῶν ἀρχηγῶν· καὶ ἦδη εἶχον ἀρχίσαι αἱ περὶ τούτων διαπραγματεύσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μὲν Πύμ ἐμελλε νὰ λάβῃ τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, ὁ δὲ Ἀμπδῆνιος νὰ διορισθῇ παρὰ τὸν βασιλεῖα τὸν διαδόχου τῆς βασιλείας, ὁ δὲ Ὀλλίς, ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός, ὁ δὲ Σαιντ-Ἰόνιος διορίσθη μάλιστα Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ, ὅτε ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, οἵτινες δὲν εἶχον συναινέσει μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας, ἔμαθον, ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς εἶναι δυστηρητήμενος διὰ τὴν ἐπι-

δεικνυομένην ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰς τοὺς Σκῶτους εὐνοίαν, καὶ ἠλπισαν ὅτι δύνανται, ὠφελοῦμενοι ἐκ τούτου, νὰ σωφρονίσωσι διὰ τοῦ στρατοῦ τὸ παραλαμμένον. Καὶ ἐν τῷ ἅμα μὲν οὐδὲν ἐγένετο ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ τὰ βουλευόμενα περιήλθον εἰς γνώσιν τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οἵτινες δὲν ἀπεκάλυψαν μὲν πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἐπιβουλὴν, ἀπεμακρύνθησαν ὁμοῦς πάλιν ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἀνεδείχθησαν ἀπειλητικώτεροι παρὰ ποτὲ καὶ ἀπεράσισαν πρὸ πάντων νὰ θυσιάσωσι τὸν Στραφφόρδιον.

Ἡ δίκη του ἤρχειε τὴν 22 Μαρτίου 1641. Ἡ βουλὴ ὀλόκληρος ἠθέλησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτὴν, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν διὰ τῆς παρουσίας τῆς· καὶ μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς βουλῆς συνώδευσαν, ὡς κατήγοροι ἐπίσης, οἱ ἐπίτροποι τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ὅγδ' ἠκούοντα δὲ ὁμότιμοι παρῆσαν ὡς δικάσται· οἱ ἐπίσκοποι, καθ' ἡ εὐχὴν μετὰ σφοδρᾶς ἐπιμονῆς ἐξέφρασαν ἡ τῶν κοινοτήτων βουλὴ, ἐξηρήθησαν, ὡς εἰς πᾶσαν δίκην ἐν ἣ πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὑπεράνω τῶν ὁμοτίμων, ἐν θεωρίῳ κεκλεισμένῳ, ἐκάθησαν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, κρύπτοντες οὕτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κοινῆ, ὁ μὲν τὴν ἀγωνίαν αὐτοῦ, ἡ δὲ τὴν περιέργειάν τῆς. Ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐπὶ ἐσθρῶν ὑψηλοτέρων συνωθεῖτο πλήθος ἀπειροθεατῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, ὄλων σχεδὸν ἀνικόντων εἰς τὰς ἀνωτέρας τῆς κοινωνίας τάξεις καὶ συγκεκινημένων ἤδη ὄλων ἀπὸ τοῦ πομπικοῦ ἐκείνου θεάματος, ἀπὸ τοῦ μεγαλείου τῆς δίκης καὶ ἀπὸ τῶν περιπετειῶν τῶν ὁποίας προσεδῶκων ὡς ἐκ τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι χαρακτῆρος τοῦ κατηγορουμένου.

Αὐτὸς δὲ, προσαχθεὶς διὰ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ πύργου εἰς Οὐεστμίνστερον, διήλθεν ἀτάραχος καὶ ἀνενόητος τὸν συμμορηθέντα περὶ τὰς πύλας ὄχλον. Ὅσα σφοδρὰ καὶ ἂν ἦτο τὸ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἐπικρατοῦν μῖσος, τὸ μέγεθος τῆς ἐξουσίας ἦν προσφάτως ἦτο περιβεβλημένο, ἡ γενναιοφροσύνη αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ τρόμος τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἐνέπεινε τὸ ὄνομά του, ἐκίουν ἐπὶ τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν καθ' ὅσον προέβαινε, κεκυρῶς παρ' ἡλικίαν τὸ ἄσῳμα ὄπασον διὰ τὴν ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα λαμπρὸς καὶ ἀγέρωχος, ὡς ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ, τὸ πλήθος ἀπεχωρίζετο, πάντας ἀπεκαλυπτον τὴν κεφαλὴν, καὶ αὐτὸς ἐγαιρείτιζε πάντας εὐμενῶς, ἀγαθὰ οἶον νικόμενος ἀπὸ τῆς τοιαύτας τοῦ λαοῦ διαθέσεως.

Ἀλλ' ἀπὸ αὐτῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς δίκης, ἔλαβεν ἀσρομήν νὰ ἐνοσήθῃ ὁπόσον δύσκολος θέλει ἀποθῆ ἡ ὑπεράσπισίς του. «Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι εὐχερῶς θέλω ἀποκρούει τὰς διαβολὰς τῶν κακεντρεπῶν ἐχθρῶν μου.» Ὁ Πύμ, ἀμέσως διακόψας αὐτὸν· «ἡ ὑβρις αὐτῆ, ἀνέκραξεν, ἀπεθύνεται κατὰ τῆς βουλῆς, κακούργημα δὲ εἶναι τὸ ἀποδίδειν κακεντρεπῆ ἀπέχθειαν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους.» Ὁ Στραφφόρδιος, ἐκπλαγείς ἐγονυπέτησεν, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἔκτοτε, ἐντελῶς ἀτάραχος καὶ ἐγκρατῆς ἑαυτοῦ γενόμενος, οὐδὲ ἔν σημεῖον ὀργῆς ἢ καὶ θοροῦ ἀπλοῦ ὑπέδειξεν, οὐδεμίαν ἐξέφρασε λέξιν δυναμένην νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ, Ἐπὶ δεκαπέντε ὄλας

ἡμέρας ἐσυζήτησε, μόνος κατὰ 13 κατηγορῶν, ἐξ ὁποιοῦθις διαδεχομένων ἀλλήλους, τὰς ἀποδιδόμενας εἰς αὐτὸν πράξεις. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπεδείχθησαν τραπῶς τυραννικώτατοι, ἀδικώτατοι· ἄλλαι ὁμοῦς, ὑπερβολαὶ οὔσαι ἢ ἐπινοήματα τοῦ τυφλοῦ πάθους, εὐχερῶς ἀνεσχευάσθησαν, οὐδεμίαν δὲ, ἀληθῶς εἰπεῖν, ὑπήγαγε εἰς τὸν νόμιμον τῆς ἐσχάτης προδοσίας ὀρισμῶν. Ὁ Στραφφόρδιος ἐπεμελήθη πρὸ πάντων ν' ἀφαιρέσθῃ ἀπὸ αὐτῶν τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα, ὁμιλῶν γενναίως περὶ τῶν ἐλαττωμάτων, περὶ τῶν ἀδυναμιῶν αὐτοῦ, ἀντιπαράστῳν εἰς τὴν βίαν τῶν ἀντιπάλων ἀξιοπρεπῆ μετριοφροσύνην, καταδεικνύων ἀνευ ὕδρων, τὴν ἐμπαθεῖ ἀνομίαν τοῦ τρόπου τῶν. Σκανδαλώδη δὲ κωλύματα παρενεβάλλοντο εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του· εἰ δικηγόροι του, τοὺς ὁποίους μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸν ἐπέτρεψαν νὰ παραλάβῃ, ἀκούσης τῆς βουλῆς, δὲν εἶχον τὴν ἀδειαν νὰ δμιλήσωσι περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας καὶ οὐδὲ τοὺς μάρτυρας νὰ ἐρωτήσωσι· τρεῖς δὲ μόλις ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συζητήσεων ἐσυγχωρήθη εἰς αὐτὸν νὰ καλέσῃ μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως, ὧν οἱ πλείστοι ἦσαν εἰς Ἰρλανδίαν. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπῆτει ἐν παντί τὸ δικαίον αὐτοῦ, εὐχαρίστει τοὺς δικαστὰς ὁσάκις συνήθουν νὰ τὸ ἀναγνωρίσωσι, δὲν παρηγοῖτο δὲ ἀποτυχῶν, καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀγανακτοῦντας διὰ τὴν βραδύτητα ἣν ἐπήγετο ἡ ἐπιτηδεῖα αὐτοῦ ἄμυνα, ἔλεγεν ἀπλῶς· «νομίζω, ὅτι ἔχω ὁ δικαίωμα, ἐνὰ ὑπερασπίσω τὴν ζωὴν μου, καθὼς ἄλλοι ἔχουν ἐπὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὴν προσβάλωσι.»

Τοσαύτη ἰσχυρὰ θέλησις καὶ σύνεσις εἰς πολλὴν ἐνέβαλον ἀμχανίαν καὶ ταπεινώσιν τοὺς κατηγοροῦς, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι μήπως ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων δὲν καταδικάσῃ· ὅθεν ἐμελέτησαν νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ διὰ πολιτικοῦ πραξικοπήματος, καὶ ὁ Ἀρθούρος Ἀσερίγιος, ἄνθρωπος τραχὺς, ἐμπαθῆς καὶ βίαντος, ὑπέβαλεν εἰς τὴν κάτω βουλὴν πρότασιν τοῦ νὰ ἀποφανθῇ τὸν Στραφφόρδιον ἐνοχόν καὶ νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν δι' ἰδίου ψυφίσματος. Συγγρόνως ὁμοῦς ἐξηκολούθει καὶ ἐνώπιον τῶν Λόρδων ἡ δίκη. Πρὶν ἢ οἱ δικηγόροι λάβωσι τὸν λόγον διὰ νὰ πραγματευθῶσι τὸ νομικὸν τῆς κατηγορίας μέρος, ὁ Στραφφόρδιος, ἀνακεφαλαίων τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, ὠμίλησεν ἐπὶ μακρὸν μετὰ θαυμαστῆς εὐγλωττίας, ἰδίως ἐπιμελούμενος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι κατ' οὐδένα νόμον οὐδεμίαν αὐτοῦ πράξιν ἠδύναντο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐσχάτη προδοσία. Ἡ περὶ τούτου πεποιθητικῆς ἤδξανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰς καρδίας τῶν δικαστῶν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ παρηκολούθει ἐπιτηδεῖως τὴν πρόσθεον ἐκείνην, ρυθμιζὼν τοὺς λόγους του κατὰ τὰς ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας ἐβλεπε παραγομένης, καὶ θαθέως μὲν συγκεκινημένος, ἀλλὰ μὴ ἀποτρεπόμενος ἀπὸ τῆς συγκινήσεως ἐκείνης νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτὸν συμβάντα. Καταστρέφων δὲ τὸν λόγον, «Μιλόρδοι, εἶπεν, οἱ κύριοι αὐτοὶ λέγουσιν ὅτι ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ κράτους κατὰ τῆς αὐθαίρετου τυραννίας μου· ἐπιτρέψατέ με νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁμιλῶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κράτους κατὰ τῆς αὐθαίρετου

«προδοσίας των. Ζώμεν ἐν σκέπη τῶν νόμων, ἐπεὶ πρῶται ἄρα ν' ἀποθάνωμεν δυνάμει νόμων μὴ ὑπαρχόντων. Οἱ προπάτορες ὑμῶν περιώρισαν, διὸ δεσπομῶν σωφρόνων, τὰς φοβερὰς ἐκείνας περὶ ἐσχάτης προδοσίας κατηγορίας μὴ ἐπιζητήτε τὴν τιμὴν τοῦ ἀναδειχθῆτε σοφώτεροι καὶ ἐπιτηδείτεροι αὐτῶν περὶ τὴν τέχνην τοῦ φονεύειν. Μὴν ὀπλίζεσθε δι' αἰματηρῶν τινῶν παραδειγμάτων μὴν ἐπιχειρήτε, ἀναμοχλεύοντες σκοληρόβροτα καὶ ἀμνημόνευτα ἤδη πρωτόκολλα, νὰ ἐξυπνίσετε τὰ καθιύθοντα ἐκείνη θηρία, διότι δύνανται ποτὲ νὰ κατασπαράξωσιν ἐπίσης καὶ ὑμᾶς καὶ τὰ τέκνα σας. Τὸ κατ' ἐμέ, δυστυχὲς τοῦ Κυρίου πλάσμα, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ὑμέτερον συμφέρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ ἱερά ἐκείνα βένεχυρα τὰ ὁποῖα μὲ κατέλιπε ψυχὴ ἁγία ἐν οὐρανοῖς ἤδη διατελοῦσα... (καὶ ταῦτα εἰπὼν, διεκόψε τὸν λόγον, ἐθρήνησεν, ἀλλ' ἐγείρων ἀμέσως τὴν κεφαλὴν...) δὲν ἤθελον βεβαίως ἀγωνισθῆ ἐπὶ τοιούτον ὑπεραποτιζόμενος τὸ σῶμα τοῦτο τὸ σεσθαρῶ μένον καὶ ὑπὸ τοσοῦτων ἤδη κατατρυχόμενον νοσημάτων, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ μικρὰν αἰσθάνομαι ἠδονὴν τοῦ νὰ φέρω ἐπὶ πλέον τὸ βῆρος αὐτοῦ.» Βσιώπησε δὲ πάλιν, ὡς ἂν εἰ ἀναζητῶν ἰδέαν τινά, καὶ «Μιλῶντες, ἐπανέλαθε, νομίζω ὅτι εἶχον ἔτι νὰ σᾶς εἰπω «τινά» ἀλλὰ ἡ δύναμις καὶ ἡ φωνὴ μου ἐκλείπουσιν ἀνατίθημι εἰς χεῖράς σας, ἐν πάσῃ ταπεινότητι, τὴν ἰσχυρὴν μου οἰαδῆποτε ἂν ἦ ἡ ἀπόφασις ὑμῶν, εἴτε «τὸν θάνατον μὲ φέρῃ εἴτε τὴν ζωὴν, ἀποδέχομαι αὐτὴν ἐκ προοιμίου ἐλευθέρως» εἶπὲ τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλόγημένον.»

Τὸ ἀκρατήριον διετέλει ἐμπληκτον ὑπὸ κατανύξεως καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ Πύμ ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ἀλλ' ὁ Στραφφόρδιος τὸν ἐκύτταξεν ἡ ἀπειλὴ ἐξήστραψεν ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου βλέμματος τὸ δὲ ὠχρὸν καὶ προπεπτωκὸς αὐτοῦ χεῖλος φοβερὰν ἐξέπεμπε περιφρόνησιν ὁ Πύμ, ταραχθεὶς, ἐπέωπησεν, αἱ χεῖρες του ἔτρεμον, καὶ ἐζήτη, μὴ εὐρίσκων αὐτόν, χάριτην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κείμενον. Ἦτο δὲ ἡ ἀπάντησις του, τὴν ὁποῖαν εἶχε παρασκευάσει καὶ ἀνέγνωσεν ἤδη, μηδενὸς ἀκούοντος, σπεύδων νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον ἐκείνον τὸν ἀλλότριον μὲν εἰς τὰ αἰσθητάματα τῆς συνελεύσεως, δυσκόλως δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπερόμενον.

Ἄλλ' ἡ μὲν ταραχὴ παρέρχεται, ἡ δὲ ὀργὴ παραμένει ἡ ὀργὴ τοῦ Πύμ, καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ εἶχε κορυφωθῆ, καὶ, θεωροῦντες ἤδη ὅτι ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων ποτὲ δὲν θέλει καταδικάσει ὡς δικαστήριον καὶ δυνάμει τοῦ νόμου τὸν Στραφφόρδιον, ἀπέσπασαν τὴν ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἐκδοσὶν καταδικαστικοῦ ψήφισματος (bill of attainder) καὶ ἐπέτυχον τελευταῖον τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνδρὸς καταδίκην (21 Ἀπριλίου 1641) Ἄλλὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐχρηζε τῆς τε ὑπὸ τῶν Λόρδων παραδοχῆς, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κυρώσεως. Καὶ οἱ μὲν Λόρδοι ἐδίσταζον, ὁ δὲ κατατεθλιμμένος βασιλεὺς, ἠγωνίζετο παντὶ θένει νὰ σώσῃ τὸν φίλον του, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτόν. «Ἐσο βέβαιος, μὰ τὸν βασιλικὸν μου λόγον, ὅτι οὔτε ἡ ζωὴ σου, οὔτε ἡ περιουσία σου, οὔτε ἡ τιμὴ σου

θέλουν πάθει τι.» Ἐπροσπάθησε δὲ νὰ τὸν φυγαδεύσῃ, ἐπροσπάθησε νὰ κάμψῃ τὰς βουλὰς, ὑποσχόμενος ὅτι, οὐδὲ ὡς κλητῆρα θέλει τὸν μεταχειρισθῆ ποτὲ, ἀρκεῖ νὰ σώτῃ τὴν ζωὴν του. Τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια, διότι τὸ μῖτος τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἦτο ἀμετάπειστον καὶ ἰσχυρότερον τῆς θλίψεως τοῦ βασιλέως. Οἱ δὲ φετριάρχει ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιβάλωσι τὴν θέλησίν των εἰς τοὺς Λόρδους διὰ στάσεως καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀπεκάλυψαν ἤδη τὰ προηγουμένως μελετηθέντα περὶ τῆς διὰ στρατοῦ περιστολῆς τοῦ παραλαμένου, καὶ προστότους ἐτάραξαν τὸν ὄχλον διὰ πολλῶν ἄλλων φημῶν, ἰδίως δὲ διὰ τῆς φήμης, ὅτι ἡ κυβέρνησις, ὑπονομούσασα τὸ τῆς βουλῆς κατὰστημα καὶ ἐμπλήσασα πυρίτιδος τὴν ὑπόνομον, σκοπεύει νὰ καταστήσῃ τὴν βουλήν ὀλόκληρον παρανάλωμα πυρός. Διαθροῦληθέντος τοῦ καταχθονίου τούτου ψεύδους, εἰς τῶν δουλευτῶν ἔδραμε ν' ἀναγγεῖλη τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς συναδέλφους. Ἀγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, δύο ἕτεροι ἄνδρες ἠγέρθησαν αἰφνιδίως διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσι τὸ ἔδρασε ἐτριξεν. «Ἰδοὺ ἡ ἐκείνη!» ἀνεβόησαν πολλοὶ τῶν δουλευτῶν, ὀρμήσαντες ἐξω τοῦ βουλευτηρίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐπλημμύρησεν ἀμέσως ὁ ὄχλος. Αἰσκηναὶ αὐταὶ ἐπαναλαμβάνοντο πολλάκις καὶ ἡ βουλή, ὠρλουμένη, ἀπὸ τῆς ἐκ τούτου προεθούσης ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς, ἀπεφάνητο ἀνεπιτήδειον πρὸς πᾶν πολιτικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, πάντα, ὅστις δὲν ἤθελε ὁμοῦσαι τὸν ὑπ' αὐτῆς ψηφισθέντα ὄρκον τῆς πίστεως εἰς τὴν ἐθνικὴν θρησκείαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ ἰδογματίσεν ὅτι τὸ ἐνεστώσ παραλαμένον δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ ἄνευ τῆς ἰδίας αὐτοῦ συναινέσεως. Ἀφ' ἑτέρου ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων, ἀφ' ἧς ἡμέρας καθυπεβλήθη εἰς αὐτὴν τὸ κατὰ Στραφφόρδιου ψήφισμα, ἐπολιορκεῖτο κατ' ἐκάστην ὑπὸ ὄχλου ἐνόπλου, κρᾶζοντος δικαιοσύνη, δικαιοσύνη! Τὰ ὀνόματα τῶν 59 βουλευτῶν ὅσοι ἔλαβον τὴν γενναϊότητα νὰ μὴ παραδεχθῶσι τὴν κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐκείνου παράνομον πρᾶξιν, ἐτοιχοκλήθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν. Ἰδοὺ οἱ Στραφφόρδιοι, οἱ προδοταὶ τῆς πατρίδος. Διὰ τοιαύτων ἀπειλῶν, διὰ τοιαύτης βίας ἠναγκάσθησαν τελευταῖον καὶ οἱ Λόρδοι νὰ παραδεχθῶσι τὸ ψήφισμα ἐκ τῶν 80 ὁμοτίμων ὅσοι ἔδρευσαν ἐξ ἀρχῆς ὡς δικασταὶ, 35 ἀπέσχον, ἐκ δὲ τῶν 45 παρόντων 26 ἐψήφισαν ὑπὲρ, καὶ 19 κατὰ, ὥστε δὲν εἴλειπε ἤδη, πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς καταδίκης εἰμὴ ἡ τοῦ βασιλέως κύρωσις.

Ὁ Κάρολος διετέλει ἐν πολλῇ ἀγωνίᾳ καὶ ἀθυμῳ, θεωρῶν αἰσχρὰν τὴν τελευταίαν ταύτην παραχώρησιν, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦλάχιστον τὴν εἰς ὑπερορίαν μεταβολὴν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ὅτε ἡ βασιλίτσα καὶ ἄπαντες σχεδὸν οἱ ἐπίσκοποι, ἐκπλαγέντες ἀπὸ τῶν καθεκάστην ἀναγεννωμένων στάσεων, τὸν προέτρεψαν νὰ θυσιάσῃ ἄνδρα ἕνα ὑπὲρ τοῦ θρόνου, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ συνείδησιν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς βασιλικῆς. Ἐξερχόμενον δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ τούτου συγκροτηθέντος συμβουλίου, ἐνεχείρισαν εἰς αὐτόν ἐπιστολὴν τοῦ Στραφφόρδιου. «Βασιλεῦ, ἔτὸν ἔγραψεν ὁ Κάρολος, μετὰ μακρὸν καὶ δεινὸν ἀγῶνα, ἔλαβον τὴν μόνην προκήκουσαν ἐμοὶ ἀπόφασιν πᾶν

ἰδιωτικὸν συμφέρον πρέπει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἱεροῦ προσώπου σου καὶ τῆς ἐπικρατείας. Ἰκετεύω Σε λοιπὸν, ἀποδεχόμενος τὸ ψήφισμα, νὰ ἄρῃς ἐκ μέσου τὸ κώλυμα, τὸ ἀντιτάμενον εἰς τὴν μεταξὺ σου καὶ τῶν ὑπηκόων σου αἰτίαν συνδιαλλαγῆν. Ἡ συναινέσις μου, βασιλεῦ, σὲ ἀπαλλάττει πάσης ἐσώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνης· ἀδικος δὲν θεωρεῖται ἡ πρᾶξις ὅταν ὁ παθὼν ἀποδέχεται αὐτήν. Ἡ ψυχὴ μου, ἔτοιμος νὰ καταλίπῃ τὸν κόσμον τοῦτον, συγχωρεῖ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι μετὰ τῆς εὐπροσύνῃς αἰδίου ἀγαλλιότητος. Παρακαλῶ μόνον ν' ἀπονεύμῃς εἰς τὸν δυστυχῆ υἱόν μου καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτοῦ ἀδελφὰς μερίδα εὐμενεῖας τοσαύτην, ὅχι πλείονα, ὅχι ἐλάττωτα, τοσαύτην ὅσης θέλει ἀξιώθῃ ὁ ταλαίπωρος αὐτῶν πατήρ, ὅταν ποτὲ, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως δικαιοτέρας, ἀναδειχθῇ ἕνοχος ἢ ἀθῶος.»

Τὴν ἐπιούσαν, 10 Μαΐου 1641, ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἦλθε ν' ἀναγγεῖλη εἰς τὸν Στραφφόρδιον, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκύρωσε τὸ θανατικὸν ψήφισμα. Ἀπορία τις ἐπεφάνη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόμητος, ἀντὶ πάσης δι' ἀπαντήσεως, ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· «Μὴ κεποιῶται ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοῦς ἀνθρώπων, οἳς οὐκ ἔστι σωτηρία.»

Ἡ ἰκέτεσις ἐγένετο τῇ 22 Μαΐου. Ὁ φρούραρχος τοῦ πύργου, ὁ ἐπιετραμμένος νὰ συνοδιῶσῃ τὸν Στραφφόρδιον, τὸν συνεβούλευσε νὰ μεταβῇ ἐποχούμενος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, διὰ νὰ διαρῶσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πλήθους. «Ὅχι, κύριε, τὸν εἶπεν ὁ κόμητος, ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀποβλέψω κατὰ πρόσωπον πρὸς τε τὸν θάνατον, πρὸς τε τὸ πλῆθος. Εἰς ὑμᾶς ἀρκεῖ τὸ νὰ μὴ ἐπιζητῶ τὸ κατ' ἐμέ, εἴτε ἀποθάνω διὰ χεῖρὸς τοῦ δημίου, εἴτε ἀπὸ τῆς μανίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἂν τοῦτο τοῖς ἀρέσκη, μὲ εἶναι ἀπαντάπασιν ἀδιάφορον» καὶ ἐξῆλθε πεζὸς, προηγούμενος τῶν φυλάκων καὶ περιφέρων τὰ βλέμματα ἀπανταχοῦ, ὡς ἂν ἦγε τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, οὐχὶ ἠγείτο ὑπ' αὐτῶν. Διερχόμενος δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ Λαυδίου φυλακῆς, ἐστάθη, διότι τὴν προτεροίαν τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ παράθυρόν του καὶ νὰ τὸν εὐλογῆσῃ ὅταν διαβῇ. «Πανιερώτατε, τὸν εἶπεν, ὕψων τὴν κεφαλὴν, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν εὐχὴν σου!» Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας ἀλλὰ, ὀλιγωτέρων ἔχων δυνάμιν ψυχῆς καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας καταβεβλημένος, κατέπεσε λειποθυμῶν. «Υγίαινε, πανιερώτατε, ἐπέφερον ὁ Στραφφόρδιος ἀπερχόμενος, ὁ Θεὸς ἐλέησεν τὴν ἀθωότητά σου!» Φθάσας δὲ πλησίον τοῦ θανατικοῦ ἰκρίωματος, ἀνέβη εἰς αὐτὸ ἀμέσως, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, τῶν ἱερέων καὶ πολλῶν φίλων, ἐγονάτισε μίαν στιγμὴν, ἔπειτα δὲ ἐγερεθῆς διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν λαόν. «Ἐὐχόμαι, εἶπεν, εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦτο πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἀγαθὰ καὶ ζῶν, τοῦτο ἐπέθουμνα, καὶ ἀποθνήσκων, αὐτὸν καὶ μόνον ἔχω τὸν πόθον ἀλλὰ παρακαλῶ πάντας ὅσοι μὲ ἀκούουσι νὰ ἐξετάσωσι ἂν ἔτὸ προοίμιον τῆς πολιτικῆς ἡμῶν μεταρρυθμίσεως ἢ δι' αἵματος ἔπρεπε νὰ γραφῇ. Σκεφθῆτε περὶ τούτου καλῶς, ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια. Εἴθε ἡ ἐλαχίστη

τοῦ αἵματός μου βρῆνις νὰ μὴ ἐπιπέσῃ, ἀπαγε! ἐπ' οὐδένα ἐξ ὑμῶν. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι σχολιὰν πορευέσθε ὁδόν.» Ἐγονυπέτησε δὲ πάλιν, προστυχῆθη ἐπὶ ἐν τέταρτον, ἔπειτα, τραπέις πρὸς τοὺς φίλους του, ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς πάντας, σφίγγων ἐκάστου τὴν χεῖρα καὶ δίδων εἰς αὐτοὺς συμβουλὰς τινὰς τελευταῖον ἐξεδύθη ἀταραχος, ἐκάλεσε τὸν δῆμιον, τὸν ἐτυγχώρησεν, προηγήθη πάλιν ἐπὶ μικρὸν καὶ θείσ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιζήνου, ἔδωκεν αὐτὸς τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου. Ἡ κεφαλὴ ἔπεσεν, ὁ δὲ δῆμιος ἐπιδείξας αὐτὴν εἰς τὸ πλῆθος, ἀνέκραξεν· «ὁ Θεὸς σώζει τὸν βασιλέα!» Ὁρρωθῶντες τότε ἐξεβράχησαν ἀνευφημίαι καὶ τὸ πλῆθος διεσπάρη εἰς τὴν πόλιν, τῶν μὲν ἐπιχειρόντων διὰ κραυγῶν μεγάλων, ἐπὶ τῷ κατορθώματι ἐκείνῳ, τῶι δὲ, διὰ τῆς σιωπῆς αὐτῶν δηλούντων, ὅτι πολλὴν εἶχον τὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀνησυχίαν περὶ τοῦ δικαίου τῆς θυσίας ἣν εἶδον ἐπιτελεσθεῖσαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στραφφόρδιου, ὁ βασιλεὺς, θεωρῶν ἤδη, ὅτι, ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρισκόμενος, οὐδὲν ἠδυνάτο νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς περιστολὴν τοῦ παραλαμένου, ἐπεκύρωσε μὲν τὸν νόμον δι' οὗ ἀπηγορεύετο ἡ ἄνευ τῆς συνευδοκῆσεως τοῦ ἰδίου παραλαμένου διάλυσις αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον τὸν καταργήσαντα ἅπαντα τὰ ἐξαιρετικὰ δικαστήρια, ἀπεφάσισε δὲ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σκωτίαν, ἵνα, διὰ πάσης παραχωρήσεως εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ πράγματα τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ πατρίδος, ἀνορθώσῃ ὁπωσοῦν τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν. Ἡ βουλή, ἐνοήσασα τὰ μελετώμενα, ἠγωνίσθη, δι' ἀναβολῶν, νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀποδημίαν, ἀλλὰ τελευταῖον ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε τὴν 10 Αὐγούστου, καὶ ἡ βουλή, θεωροῦσα μάταιον νὰ συνεδριάξῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, ἀπεφάσισε, μετὰ τινὰς ἡμέρας νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας τῆς (ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου μέχρι 20 Ὀκτωβρίου) διορισασα μίαν ἑμὲν ἐπιτροπὴν, ὑπὸ τὸν Ἀμπδῆνιον, ἵνα παρακολουθῆσῃ τὸν βασιλέα εἰς Σκωτίαν, ἑτέραν δὲ, ὑπὸ τὸν Πύμ, ἵνα ἐδρεύῃ εἰς Οὐεστμίνστερον, ἐν τῷ διαστήματι τῶν βουλευτικῶν διακοπῶν.

Ὁ βασιλεὺς, διερχόμενος διὰ τῶν δύο στρατῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν Ἀγγλικὸς διελύετο ἤδη, ὁ δὲ Σκωτικὸς ἐτοιμάζετο νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰ ἴδια, διὰ τὴν συνομολογηθεῖσαν εἰρήνην, οὐδὲν ἠμέλησεν ἵνα περιποιηθῇ τῶν ἀξίωματικῶν μάλιστα τὴν εὐνοίαν· ἐπειτα, φθάσας εἰς Ἐδιμβούργον, ὑπεσχέθη εἰς τοὺς Σκωτικούς τὴν κατὰ πᾶσαν τριετίαν συγκρότησιν τοῦ Παραλαμένου, τὴν κατάργησιν πολλῶν ἀρχαίων τοῦ στέμματος προνομίων, τὴν καταδίωξιν τῶν ἀντιπάλων τῆς συνομολογίας, ἐνεῖμε πολλὰ ἀξιώματα, πολλὰς χάριτας, ἀνεδείχθη φιλακόλουθος πρεσβυτεριανός, καὶ, ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν παραχωρήσεων τούτων, ἐμελέτα ἐντούτοις νὰ καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν εἰς τοὺς ἐπισημοτέρους τῆς βασιλείας ἐχθροὺς συλλαμβάνων μὲν τοὺς ἴδους ἐπισημοτέρους ἀρχηγούς τῆς Σκωτικῆς συνομολογίας, τὸν Ἀμύλτωρα καὶ τὸν Ἀγγύλιον, καταμηνύων δὲ, ἐπὶ ταῖς ἀποδείξεσι τῆς ὁποίας ἀπὸ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἤθελε συλλέξει, τοὺς

το να στραφῆ κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς Ἀγγλίας. Προςδετούτοις εἰς πολλῶν καρδίας παρήχθη ὑπόνοια φοβερά, ἂν καὶ ὄλως ἄδικος, ὅτι ἡ βασιλίς, ἥτις ἦτο καθολικὴ, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὅστις, καίτοι διαμαρτυρόμενος, ἐπρωτίμα ὁμῶς τῶν καθαροθρήσκων τοὺς καθολικοὺς, δὲν ἦσαν ἀμέτοχοι τοῦ κινήματος ἐκείνου.

Ἐντεῦθεν, τῇ 22 Νοεμβρίου, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς Λονδίνον ἐπανόδου τοῦ βασιλέως, συνεκροτήθη ἡ πρώτη μεγάλη βουλευτικὴ μάχη μεταξύ τῶν δύο κομμάτων, τὰ ὅποια ἀείποτε ἔκτοτε περὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἔθνους πρὸς ἀλλήλα διημφισβήτησαν καὶ μέχρι τοῦδε ἀμφισβητοῦσιν. Ἡ ἀντιπολιτευσις προέτεινε νὰ συνταχθῆ πρὸς τὸν βασιλέα παράστασις ἀνεκεφαλαίουσα ἅπαντα τὰ ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον ἀνομήματα τῆς κυβερνήσεώς του καὶ ἐκπραξούσα τὴν δυσπιστίαν ἣν εἶχεν ἔτι τὸ ἔθνος πρὸς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ διαγωγὴν. Οἱ βασιλικοὶ ἀντέτεινον εἰς τὴν πράξιν ταύτην, ἥτις μόνον ἀποτελεσματικὸν νὰ εἶχεν τοῦ νὰ παροξύνῃ ἔτι μάλλον τὰ πάθη καὶ ἡ πρό τιων μηνῶν ὁμόφωνος ἐκείνη συνέλευσις, διηρέθη ἤδη εἰς δύο ἰσοδύναμα σχεδὸν στρατόπεδα· μετὰ πολῶρον δὲ καὶ σφοδρὰν συζήτησιν, ἡ παράστασις δὲν ἐγένετο δεκτὴ εἰμὴ δι' ἕνδεκα καὶ μόνον ψήφων.

Ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ συντηρητικὴ μερίς, ἂν καὶ ἤττηθεῖσθαι, ἦτο ὁμῶς τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἐν τῇ κάτω βουλῇ, ὥστε εὐχερῶς ἠδύνατο ἐντὸς μικροῦ χρόνου, καὶ νὰ πλειονοψηφήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁμολογουμένως ὑπερίσχυεν ἐν τῇ ἄνω, ἤθελε βεβαίως ἀναγκάσει τὸν ἐπαναττατικὸν χεῖμαρρον, ἂν ὁ Κάρολος ἀπεράττειεν εἰλικρινῶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς πολιτικὰς αὐτῆς ἀρχάς.

Καὶ τῶνόντι, αἱ πρῶται αὐτοῦ πράξεις παρέσχον ἀγαθὰς ἐλπίδας· ὁ δὲ ἀπερήματο τὴν ἀπόρριψιν αὐτοῦ τοῦ νὰ κυβερνήσῃ ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων καὶ ἐπὶ τούτῳ νὰ καλέσῃ εἰς τὸ συμβούλιον αὐτοῦ ἄνδρας ἀπολαμβάνοντας, διὰ τῶν προτερημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς βουλῆς. Ὁ Φιλκλάνδος, ὁ Κολλεπέπερος, ὁ Ὑδης ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς βασιλικῆς μερίδος, οἵτινες ὁμῶς, ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ τοῦ μακροῦ Παρλαμέντου, μετὰ πλείστου ζήλου ἐπέδωξαν τὴν κατάργησιν τῶν καταχρήσεων καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων ὑπουργῶν, προσεκήλησαν ἤδη νὰ ἀναλάβωσι τὴν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, καὶ ὁ μὲν πρῶτος διωρίσθη ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός, ὁ δὲ δεῦτερος, ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν, ὁ δὲ τρίτος ὑπερῆσαν μὲν δὲν ἐδέχθη, ἀνέλαβεν ὁμῶς νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ νέον ὑπουργεῖον, ὁ δὲ Κάρολος ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ πράξῃ τι ὁπωςδήποτε ἀφορῶν τὴν βουλὴν ἄνευ τῆς συναίνεσώς των.

Ἄν ὁ Κάρολος ἐνέμενον εἰς τὴν ἀπόρριψιν ταύτην, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφισβόλια, ὅτι ἡ μεταπολιτευσίς δὲν ἤθελε προχωρήσει περαιτέρω· τοῦτο εἶναι τῶσον βέβαιον, ὥστε οἱ σφοδρότεροι τῆς ἀντιπολιτευσεως ἀρχηγοὶ εἶχον ἀρχίσει ν' ἀπελπίζωνται περὶ τῆς τύχης τῆς μερίδος των, καὶ νὰ σκέπτονται περὶ ἀποδημίας

εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς ὁ Κάρολος, πλανώμενος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων καταστάσεως, δὲν εἶχε πλήρη πίστιν οὐδὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς βασιλικῆς μερίδος, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσεν εἰς τὸ συμβούλιον αὐτοῦ, διότι οὗτοι ἦσαν μὲν εἰλικρινεῖς τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὑπέρμαχοι, οὐχὶ ὁμῶς καὶ παμβασιλείας τοιαύτηςοἶαν ἐμελέτησε ποτὲ αὐτὴν ὁ Οὐεντενδούριος.

Ὅθεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας (τῇ 3 Ἰανουαρίου 1642) λησμονῶν τὴν εἰς τοὺς νέους ὑπουργοὺς δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἐπεμψεν, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν, τὸν παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελία νὰ κατηγορήσῃ ἐνώπιον τῶν Λόρδων, ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, πέντε βουλευτὰς, τὸν Πύμ, τὸν Ὀλλιν, τὸν Ἀμπδῆνιον τὸν Ἀσλερίγιον καὶ τινὰ Στρώδην, καὶ ἀπήτησε διὰ διαγγελέως ἀπὸ τὴν κάτω βουλῆν τὴν παράδοσιν τῶν κατηγορουμένων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βουλή ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε ἀνάγκη νὰ σκερθῆ ὠρίμως περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως, τὴν ἐπιούσαν ὁ Κάρολος προσήλθεν αὐτοπροσώπως, ὑπὸ ἐνόπλιον περιετοιχημένους ἄνδρων, ἵνα συλλάβῃ, ἐντὸς τοῦ βουλευτικοῦ καταστήματος, τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἀντιπολιτευσεως. Καταλιπὼν δὲ ἔξω τῆς αἰθούσης τοὺς ὀρμηφόρους, εἰσῆλθε κρατῶν τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ὑπὸ μόνου τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ, τοῦ Γερμανοῦ Κόμητος Παλατινοῦ Ρουπρέχτου συνοδευόμενος. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἀπεκάλυψαν ἀμέσως τὰς κεφαλὰς καὶ ἠγέρθησαν· ὁ δὲ Κάρολος, περιττρέφων τὰ θλέμματα τοῦ ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἐδρῶν, «καθὼς θλέπω, εἶπε, τὰ πτηνὰ ἀπέπτησαν [διότι, ἅμα διαδοθέντες ὅτι ἐπέρχεται ὁ βασιλεὺς, οἱ κατηγορούμενοι ἐξῆλθον ἐν σπουδῇ τοῦ βουλευτηρίου] ἀπαίτῳ ὁμῶς νὰ μὲ πεμθῶσι τοὺς ἄνδρες οὗτοι ἅμα ἐπανέλθωσιν· ἄλλως ἡξέωρα πῶς θέλω τοὺς εὐρεῖ». Ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρήλαθε, ἡ δὲ κάτω βουλή δὲν ἐπεμψεν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, καὶ οὐδ' ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἔστειλε νὰ τοὺς ζητήσῃ, ἂν καὶ πάντες ἐγένωσκον εἰς καίαν ὁδὸν καὶ οἰκίαν εὐρίσκοντο. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὁ βασιλεὺς μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἄστυ καὶ ἀπήτησεν ἀπὸ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τὴν παράδοσιν. Ἀντὶ ὁμῶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο, ἔμαθεν ὅτι προσεχέστατα ἡ ἐθνοφυλακὴ τοῦ Λονδίνου θέλει ἐπαναγάγῃ μετὰ πομπῆς τοὺς πέντε κατηγορουμένους εἰς Οὐεστμνίστερον, ὅτι περιέμενον, διὰ τὴν δημοτελῆ ταύτην πανήγηριν, 4000 γαιοκτητῆς τῆς Βουλγικαμικῆς κομητίας, ἐρχομένους νὰ συμπράξωσιν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ μεγάλου Ἀμπδῆνιου, τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῶν, καὶ ὅτι διεχίλιοι ναῦται ἐμελλον νὰ παραπέμψωσι τοὺς 5 ἄνδρας ἐπὶ τοῦ Ταμῆσεως.

«Τίς ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ναροπόντικοι μ' ἐγκαταλείπουσι;» — Δὲν τὸν ἐγκατέλιπον δὲ αὐτοὶ μόναι, ἀλλὰ οἱ συνετώτεροι τῶν ἄνδρων τῆς βασιλικῆς μερίδος ἦσαν κατατεθλιμμένοι καὶ δυσηρετμένοι διὰ τὴν ἀπρῶτα καὶ παραλόγον ἐκείνην παράστασιν ἅπαντων τῶν κειμένων νόμων. Οἱ ἀντίπαλοι τῆς ἀλλῆς ἀνελαβον ἐν ἀκαρπείῳ νέον θαρρῶς. Ἐν τῇ βουλῇ τῶν κοινοτήτων ἡ ἀντιπολιτευσίς ἀπέβη οὐθις ἀκατάσχετος καὶ ἐψήφισε τὰ ἀντικυβερνητικώτερα βουλευ-

μέτρα μετὰ πλειονοψηφίας ὑπερβαλοῦσης τὴν ἀναλογίαν τοῦ 2 πρὸς 1. Μεγάλα ἀποσπάσματα ἐθνικῆς φρουρᾶς, τακτικῶς ἐπαμοιβόμενα, ἀνέλαβον τὴν φρουρήσιν τοῦ βουλευτηρίου· αἱ πόλαι τῶν βασιλείων καθ' ἑκάστην ἐπολιτοκοῦντο ὑπὸ ἀγρίου ὄχλου, ἐξεμοῦντος τὰς δεινότερας ὑβρεῖς, καὶ ἀράς, καὶ ἀπειλάς. Ὁ δὲ Κάρολος, ἐννοήσας, ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἐν Λονδίῳ ἀσφάλειαν, κατέλιπε τὴν 10 Ἰανουαρίου τὴν μητρόπολιν ταύτην καὶ τὰ βασιλεία τῆς Οὐιτεῖλλης; τὰ ὅποια δὲν ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ πάλιν εἰμὴ κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν.

Ἀπεδήμησε δὲ καὶ ἡ βασιλίς, τῇ 5 Φεβρουαρίου, εἰς Ὀλλανδίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης συνδρομὴν εἰς τὸν ἀναπόδραστον ἤδη καταστάνα ἐμφύλιον πόλεμον. Τῶνόντι τὰ τελευταῖα τοῦ Καρόλου κινήματα κατέστησαν ἀδύνατον πᾶσαν εἰρηνικὴν συνδιαλλαγὴν. Μιταξὺ τοῦ βασιλέως, στήσαντος τὴν ἔδραν αὐτοῦ εἰς Ἐβόρικον, εἰς τὸ βόρειον τῆς Ἀγγλίας μέρος, ὅπου οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἦσαν πολυαριθμώτεροι, καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ παραμένοντος, ἐγένετο ἤδη μακρὰ ἀλλ' ἀτελεσφόρητος διαπραγματεύσις. Μάτην ὁ βασιλεὺς ὑπέσχετο, ἐπικαλούμενος τὸν οὐρανὸν εἰς πίστιν τῆς εἰλικρινείας του· ἡ δυσπιστία τὴν ὅποιαν εἶχε κινήσει εἰς τὴν ψυχὰς τῶν ἀντιπάλων του δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀρθῆ πλεον ἐκ μέτου δι' ὅκων καὶ συνθηκῶν. Αἱ μὲν ἐκτὸς τοῦ Παραλαμέντου διάφοροι τοῦ ἔθνους τάξεις ὅσαι ἀπετέλουν τὴν βασιλικὴν μερίδα, διέμειναν πισταὶ εἰς αὐτὸν καὶ ἐδραμον (ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἱπέων) εἰς ὑπεράρτισιν τῶν δικαιωμάτων του, ἐν μέρει, διότι δὲν ἐγένωσκον ἀκριβῶς τὴν μεταξὺ τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ Παραλαμέντου διατρεχόντα, ἐν μέρει διότι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν βασιλείαν ἕνεκα τῶν συμφερόντων αὐτῶν. Καὶ ἐντὸς τοῦ Παραλαμέντου δὲ τινεῖς, ἂν καὶ δυσηρετῆται ἀπὸ τὴν ἀνέκτασιν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν πρὸς φανον διαγωγὴν τοῦ Καρόλου, ἂν καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν φίλων αὐτῶν μεταβάντας εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀντιπολιτευομένων, αὐτοὶ ὁμῶς, ἠναγκασμένοι νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ δύο κινδύνων, μεταξὺ τῆς δυσπιστίας, ἣν ἐνέπνεεν ὁ Κάρολος καὶ τοῦ ὀλοσχεροῦς ἐξετελιτισμοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος τὴν ὅποιαν ἐπέδωκε τὸ παραλαμέντον, ἐπρωτίμησαν νὰ ταχθῶσι μετὰ τοῦ πρώτου· ὅθεν 32 Λόρδοι καὶ 60 βουλευταὶ προσῆλθον κατ' ὁλίγον πρὸς αὐτὸν ἐν Ἐβόρικῳ. Ἀλλ' ἡ πλειονοψηφία τοῦ παραλαμέντου, ἐρειδωμένη ἐπὶ ἑτέρω πολυπληθῶν ἐπίσης πολιτῶν (οἵτινες ἐκλήθησαν Στρογγυλοκέφαλοι, διὰ τὴν κυκλοτερεῶς τὸ πλεῖστον κεκαρμένην αὐτῶν κόμη) ἐπρόνοιε ὅτι τὸ ἔθνος δὲν θέλει ἀποχωρῶντως ἐξασφαλισθῆ εἰμὴ ὅταν πᾶσα ἐξουσία ἀραιρευθῆ ἀπὸ τὸν Κάρολον. Ὅθεν ἀπήτει πρὸ αὐτοῦ τὰ παραλογώτερα τῶν πραγμάτων, ἀπήτει νὰ παραιτήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ κυριαρχικὰ δικαῖα, ὅσα ἀνέκτασιν καὶ ἐξ ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῆς παρούσης ὥρας προσήκουσι τοῖς βασιλεῦσι τοῖς Ἀγγλίας. Ἀπήτει δηλαδὴ, ὥστε ἄνευ τῆς συνειδοκῆσεως τῶν δύο βουλῶν, οὐδ' ὑπουργός νὰ διορίζεται, οὐδὲ ὁμότιμος οὐδεὶς πρὸ πάντων δὲ ἀπάητει ὥστε ὁ βασιλεὺς νὰ παραιτήσῃ τὴν ὑπεράρτιν ἐκείνην τοῦ στρατοῦ ἡγεμονίαν, ἥτις ἐξ ἀμνημονεύτων

χρόνων ἐθεωρεῖτο ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΛΕΟΝΤΕΣ.

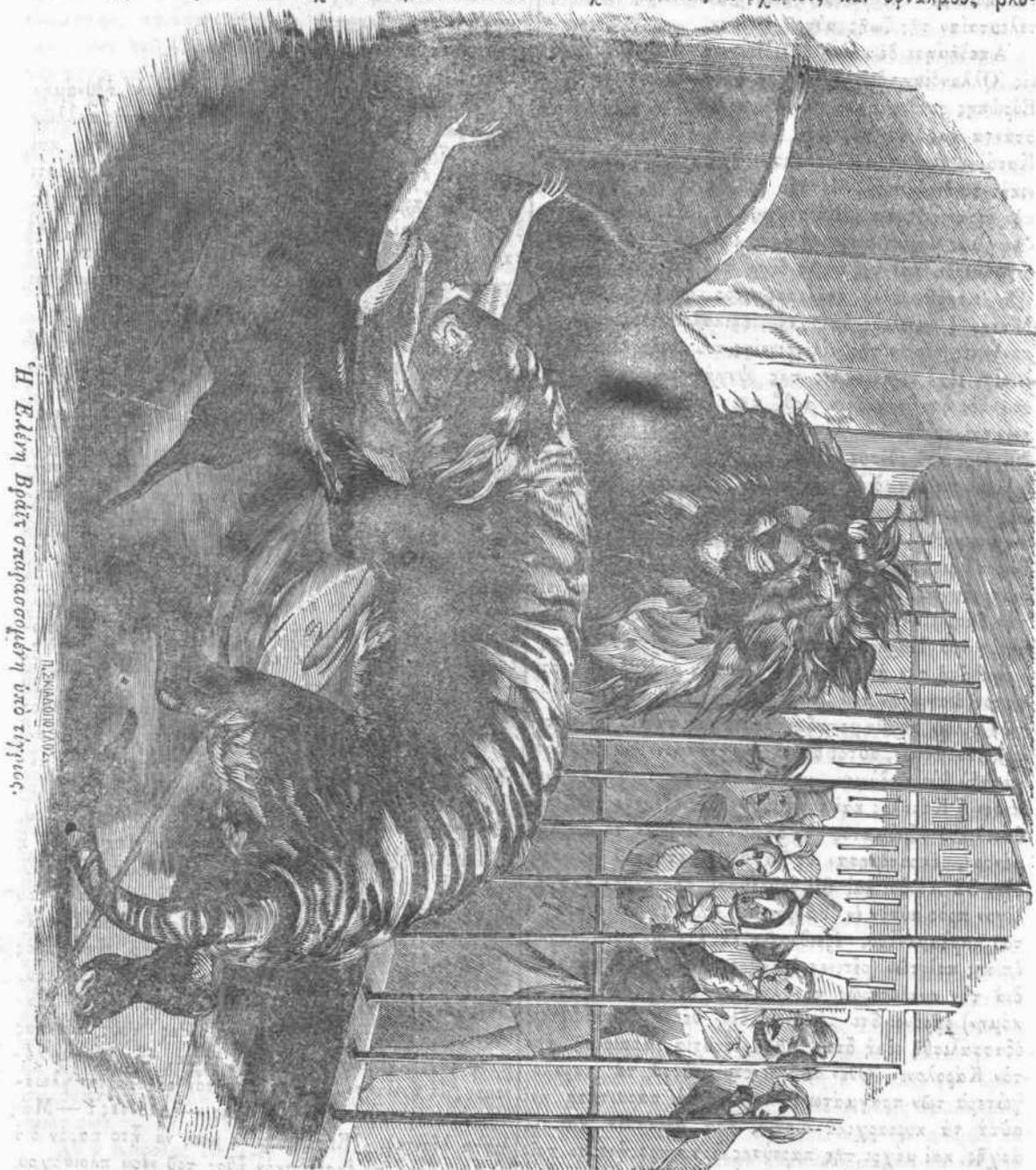
Philately file!

Ἐν ἡ Παρδώρα ἦτο ἐφημερὶς πολιτικὴ ἡδυνάμη νὰ τῇ χρησιμεύσω ἐντεῦθεν ὡς παραγεμιστῆς πολλῶν τελίδων τῆς. Ἡ ὕλη ἐνταῦθα ἄρθρον· διότι καὶ χορεύουσι καὶ πολεμοῦσι, καὶ σφάζουσι καὶ θωπεύουσι τοὺς Ἀραβας, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ζῶσι στρατιωτικῆς διοικήσεως καὶ κακολογοῦσι τὸν Ναπολέοντα, καὶ κατακρίνουσι τοὺς συμπολίτας των ὡς ταραξίας καὶ ἀγανακτοῦσιν ὅταν τοὺς ἐξορίζωσι, καὶ φιλοτιμοῦνται ἐνὶ λόγῳ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν εὐθυμότερος ὁ γαλλικὸς χαρακτῆρ, οὐδ' ἐλλειπεστέρα πεποιθήσεων ἡ καρδία των. Καὶ ὁμῶς μὴ σπυῖτης, παρακαλῶ, νὰ πιστεύσῃς, ὅτι, ἐὰν δὲν ἔχομεν φιλολογικὰ, ἀμοιροῦμεν καὶ περιέργων ἀξίων νὰ δημοσιευθῶσι διὰ τῆς Παρδώρας σας.

Ὁ Πρόξενος τῆς Σουηδίας συνεκρότησεν ἐσχάτως συναναστροφὴν ἐσπερινήν, ὅπου παρευρέθησαν ὄλαι αἱ ἐπισημότητες, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, τοῦ τόπου, ἡ μάλλον τῶν ξένων τόπων, ὁ δὲν ποῦποτε ἴτως ἀλλοῦ δὲν βλέπεις τόσην πανσπερμίαν ὅσην ἐνταῦθα. Μεταξὺ δὲ τῶν προτεκκλημένων ἦσαν καὶ ἐγώ, καὶ ἀξιότιμος ἄλλος ὁμογενής, διευθυντῆς πλοίου ἐμπορικοῦ. Ὁ πρῶτος ὁμογενής, οὗτος περὶ τὰ ἐγκόσμια τοῦ Ποσειδῶνος ὁπάδος, ἀνήκων εἰς μίαν τῶν δύο ναυτικῶν νήτων τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ περὶ τὸ πολιτεύεσθαι αὐτηγόρητος ὑπερβίνει εἰσέτι πάντα ὄρον, ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρευρεθῆ ἐν μέσῳ ὁμηγύρεως, ὅπου τὸ προσβλέπειν τὸ ὠραῖον φῶλον δὲν θεωρεῖται, ὡς ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννητικῆς του, ἐγκλημα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην ἐπῆρξεν ἡ φήμη ὅτι ὁ Πρόξενος εἶχε κόρην κάλλους ἐξαισίτου. Μὲ παιδαριώδη ἀφελίαν μ' ἐξέφραζε τὰ αἰσθήματά του ἐνῶ διευθυνόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλοξένου Προξένου, ὅτε, καταχρώμενος τῆς ἀπειρίας του, εἶπον πρὸς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ κανονίσῃ τὰ θλέμματα του, διότι τὴν νίαν περιεκύκλουν λέοντες, οἵτινες δὲν ἐδακνον μὲν, ἐπεδείκνυσον ὁμῶς τρίζοντες τοὺς δόνοντας πρὸς πάντα νέηλιν. — Ποῖοι, εἶπες, τὴν περικυκλόνουσι; μὲ ἠρώτησε μὲ ἀκατανόητον εὐτροπρίαν γλώττης καὶ περιέργειαν. — Λέοντες. — Λέοντες! — Μάλιστα λέοντες. Ἐπρεπε, φίλε μου, νὰ ἦτο παρὸν διὰ νὰ θυμάσθῃς τὸ ἐκστατικὸν ἦθος τοῦ νέου πλοιάρχου. Δὲν εἶδοντο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐντὸς πολυαριθμοῦ συνελευσεως ἀνθρώπων, εὐρίσκοντο λέοντες χωρὶς νὰ λεύσειν ἀνθρώπων, εὐρίσκοντο λέοντες χωρὶς νὰ βλάπτωσι κανένα. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ χάσκη σιωπηλῶς, ἔτι ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον, — μὴ λησμονῆς, εἶπον,

φιλε μου, δὸι εὐρησόμεθα εἰς τὴν πατρίδα αὐτὴν τῶν λεόντων, καὶ ὅτι οἱ Γάλλοι ἤθον ἐδῶ διὰ τὰ ἐξημερώσασθαι τὰ ἄγρια. Ἐνθυμήθητι ἄλλως ὅτι ὅλα τὰ τοῦ κόσμου ἔχουσι καὶ ἀκμήν καὶ παρακμήν, πολλάκις δὲ καὶ ἀλλοιοῦνται. Ἡ κάμψη ἀπὸ ἐρπετοῦ δὲν γίνεται πτερωτῇ μεταβαλλομένη εἰς χρυσαλίδα; Ὁ γυρτὸς δὲν γίνεται βράχος, καὶ τὰ νέφη δὲν ἀναλύονται εἰς βροχὴν; Αὐτὸ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐκπράττονται τὰς ἐνοίας μας δὲν ὑπόκειται εἰς μυρίας ἀλλοιώσεις; Δὲν ὑπάρχει ἀπειρία λέξεων ἔχουσιν σημασίαν ἀντι-

για ζύλα τῆς θύρας, ἡμεῖς δὲ παραστάτας καλοῦμεν τοῦ; ἀντιπροσώπου τοῦ ἔθνους. Ἐνδέχεται νὰ μὲ εἴπῃς ὅτι δὲν εὐρίσκεις πολλὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν νεωτέρων παραστάτων δὲν ἀντιλέγω; καὶ ὁμῶς εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ ζύλα μεταμορφωθέντα ἐγγεῖναι βουλευταί. Τοιαύτην παραδόξον ἀλλοίωσιν, ἐξηκολούθησα λέγων, ἔπαθε καὶ ὁ λέων. Λέων δὲν εἶναι πλέον τὸ ἀτίθασον καὶ σαρκόβορον ἐκεῖνο θηρίον τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, τὸ ἔχον ὀδόντας κερχαιίου, καὶ ὀρθαλοὺς βλο-

Ἡ Ἑλένη Βράϊτ σκαρτσώσθη ὑπὸ τῆς γούρας.

στροφὸν ἐκεῖνης τῆς ὁποίας εἶχον τὸ πῖλον; Ἀκαμάτου, παραδείγματος χάριν, ὠνόμαζον οἱ προπάτορες μας τὸν ἄσκον καὶ δραστήριον, ἐνῶ ἡμεῖς ἀκαμάτην λέγομεν σήμερον τὸν ἄσκον καὶ βράχον. Πραγματικὰ καὶ παραστάται ἐλέγοντο τὰ πᾶ-

ταυροῦ, καὶ γλώτταν τραχεῖαν καὶ ἀκανθώδη καὶ χαιτήν βαθύλαλλον, καὶ δρυγὰς γαμψοὺς καὶ σαρκόβορους, καὶ βρυγητῶν συνταράσσοντά καὶ αὐτὰ τὰ ἔγκυρα τῆς καρδίας σου. Λέων εἶναι νέον τι ὄν ἄκμαίον τὴν ἡλικίαν, ἀνθηρὸν καὶ γλυκὺ τὴν ὄψιν,

κομὸν καὶ λιγυρὸν τῶς τρέουσ, λευκοὺς καὶ ἐπαφροδίτους ἰπιδεικνῶν τοὺς ὀδόντας, σαῖνον τὴν οὐρὰν καὶ προτεῖον τὸν πόδα, ὡς ὁ λέων τοῦ Ἀνδροκλέους, (1) στρεπτόν ἔχον τὸν μύστακα, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα, μελιβρυτον τὴν γλώτταν, μυρίπασον τὴν κόμην, ἠδὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ φῶνημα, εὐπρεπὲς τὸ σχῆμα, καὶ ὁρμὴν ἀκατάτχτητον πρὸς τὸ ὄραϊον φύλον. Ἰδοὺ κύριε, ὁ σημερινὸς λέων. (2).

— Καὶ ὁμῶς *leo est perfidus*, εἶπέ τις τῶν ἰσχυαίων Ῥωμαίων, ὅτε τις λέων τοῦ σταδίου κατεβρόχθησεν ἐν παρόδῳ δύο παιδία, ψυχλαγωγίας ἐνεκα. Θά ταῦθ, φιλε μου, ὑπὸ τὴν σκέπην σου ἀπόψε. Μόλις εἶν' ἔτος ἀποῦ ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νέα τις πρὸ πολλοῦ συμβεῖντα καὶ με λέοντας, καὶ με παρδάλεις, καὶ με διάσσορα ἄλλα θηρία, κτετεπαράχθη ἀγνωμόως ἀπὸ αὐτὰ, μόνον καὶ μόνον διότι ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς μαστιγῆς τῆς ἐν ἐξ αὐτῶν.

ληλον εἰς τὴν τελευταίαν του παρατήρησιν, ἐὰν δὲν ἠνοίγετο ἡ θύρα τῆς αἰθούσης διὰ τὰ εἰσελθεῖν. Ἀλλὰ φαντάσθητι, φιλε, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἰδική μου ἐκπλήξις, ὅταν πλησιάσας τὴν ὄραϊαν τοῦ Πραξένου κόρην διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὸ σέβας μου, εἶδον, ὅχι τοὺς ἀνθρωπομόρφους λέοντας, περὶ ὧν συνωμίλουμι μετὰ τοῦ συντρόφου μου, ἀλλ' ἀληθῆ λέοντα ὑπερμεγέθη καθήμενον μεγαλοποιπῶς παρὰ τοὺς πόδας τῆς. Ἐχαίρετίτα τὴν αἰκοδέσποιναν; ἠρώτησα περὶ τῆς ὕψους τῆς; Δὲν ἐθυμούμαι τίποτε τοῦτο μόνον τὸ λέγω ὅτι μεγίστη, ὡς φαίνεται ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις μου διὰ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεξήγητον ἐκείνην σύμπτωσιν ὅτι, ὅταν μετ' ὀλίγον ἀνέλοθον, εἶδον τοὺς περιστάτας ἔχοντας τὰ βέβηματα προσηλωμένα ἐπάνω μου καὶ μειδιώντας, καὶ μετ' αὐτῶν γέλωτα γέλωτα ἄκρατον τὸν νέον σύντροφόν μου. Δὲν παύθηθον, με εἶπεν, οὔτε δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἀποῦ μόνος ἐπλεξας τὸν πανηγυρικὸν τῶν λε-

Λέων τιθασὸς ἐν Ἀλγερία.

— Δὲν ἄγνοῶ, εἶπον, τὸ συμβάν, ἀλλὰ τὴν Ἑλένην Βράϊτ δὲν κατεσπάραιε λέων, ἀλλὰ τίγρις. — Ἀδιάφορον, ἦτον καὶ λέων παρών. Ἐὶν οἱ λέοντες ἦσαν ἀληθῶς σήμερον, ὡς πρὸ ὀλίγου μ' ἔλεγε, λάτρες τοῦ ὄραϊου φύλου, διὰ τί δὲν ὑπερατπίσθη τὴν καλὴν Ἑλένην, ὡς ὁ Λύβης ἐκεῖνος τὸν Ἀνδροκλέα, τὸν ὁποῖον εὐὸ ἴδιος ἀνέριρες;

Ταῦτα μ' ἔλεγον ὁ νέος σύντροφός μου ἐνῶ ἀνεβίνομεν τὴν κλίμακα τῆς προξενικῆς οἰκίας. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἤθελον εἰς μάτην ἀναζητεῖ ἀπάντησιν κατά-

ὄν των πόθεν ὁ τόσος τρόμος; Ἀλλὰ πῶς εὐρήθη ἐκεῖ ὁ λέων; πῶς ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀσειότης μου με τσοσάτην ταχύτητα καὶ ἀκρίβειαν; Ταῦτα, ἀποσυρθεὶς πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης ἀνεπόθουκα κατὰ νοῦν, ἔτε ἀγαθὸς τις γέμων ἔλυσε τὴν ἀπορίαν μου. Ὁ λέων εὗτος, με εἶπεν, δεστικ ὀνομάζεται Σαῖδ, καταγεται ἀπὸ τὰς εὐγενετέρας οἰκογενείας τῆς Ἰνδομυθίας τοῦ νότου. Μιτῆθ' ἄρα ἐκεῖ ὑπέκων εἰς πρόωρα ἀναπτύχθισαν κλίσιν πρὸς τὸ περιηγείσθαι, ἡ ἐθρευσθῆ ἀπὸ λεοντοφύλον τινὰ κυνηγόν; τὸ μέρος τοῦτο τῆς βιογραφίας τοῦ Νομιδοῦ ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ νέφη

(1) Ἰδα Αἰλιαν. περὶ ζῴων ἰδιότητος, βιβλ. Ζ'. κεφ. 48.
(2) Οὕτως ὀνομάζοντο σήμερον ἐν Γαλλίᾳ, καὶ, κατὰ τὸ παραδειγμα αὐτῆς, ἀλλανοῦ τῆς Εὐρώπης τοὺς κομφορσοπεκ καὶ οὐλοῦσας νέους.

της ηρωϊκής εποχής του, και επομένως ο ιστοριογράφος του δεν είχε εισέτι κατορθώσει να εξακριβώσει την αλήθειαν. Εγνώριζε μόνον ότι, φιλοξενηθείς εκτοτε παρά του Προξένου της Σουηδίας, έλαβεν άγωγήν τοσοῦτω περροντισμένην, ὥστε οί άρσιβίοι όμόφυλοί του ήρχισαν να θαυμάζωσι τ' άποτελέσματα του ευρωπαϊκού πολιτισμοῦ.

Κατά τας διαβιβιώσεις του γέροντός μου, φαίνεται ότι όλοι αγαπῶσι και χαδεύουσι τόν Σαήδ αυτός δέ ως λέων πεπολιτισμένος, ανταποκρίνεται εἰς τās φιλοφροσύνας μετ' άκρας ευγενείας και χάριτος, και φέρεται μετ' σπανίας δόξυτης κρίσεως πρὸς ένα έκαστον, κατά τόν βαθμόν της πρὸς αὐτόν οικειότητος ὡς, πρὸς μὲν τούς άληθείς φίλους σίνει τήν οὐράν και ρίπτει βλέμματα ευμενείας, τούς δέ ξένους ή και τούς άπλως περιέργους δέχεται ψυχρῶς και ήγεμονικῶς.

Ο Σαήδ έχει και άλλο προτέρημα (και τίς δέν τὸ έχει;) πρεσβύτητα διά τās ώραιās κυρίας. Εἶδον ἐγὼ ἰδίως ὀφθαλμοῖς τήν ἐσπέραν εκείνην τήν θυγατέρα του Προξένου άνακηδήστατον ὑποπτέρως ἐπὶ της βράχιός του ὡς ώραιή τις Άμαζών ἐπὶ του ἔπου της, και εξορμήσασαν αὐτόν διά λεπτής μάστιγος, ἐνῶ άλλη κυρία έσυρεν αὐτόν διά του μανδουλιου της, ὡς διά ρυταγωγείως, ἀπὸ του λαιμοῦ. Ο καλός σου Σαήδ διέτρεξεν οὕτω δις και τρίς τήν αἴθουσαν, χωρίς καν να σείση τήν βασιλικήν χιτίην του.

Μίαν ήμέραν, με εἶπεν ὁ ιστοριογράφος του, παρατηρήσας ὁ Πρόξενος ὅτι ήτο μελαγχολικός και δύσθυμος, τόν ἐπλησίασε διά να εξετάσῃ μή έπασχεν ὁ πλήρης ἀρετῶν και χριτίων οὗτος λέων. Στίγματα αἵματος εραίνοντο περὶ τὸ κατώτερον χεῖλος του. Ἐνῶ δέ προέτεινε τήν χεῖρα, ὁ λέων διέστειλε μόνος τās πλωρούς σαγόνας του, και εἶδεξε βδελαν βοφοῦσαν άτυστόλως τὸ αἷμα του. Ο Πρόξενος, βυθίτας άτρομήτως εἰς τὸ χάσμα τήν χεῖρα απέσπασεν αὐτήν, χωρίς ποτέ να κατορθῶσῃ να πληροφορηθῇ ἀπὸ τόν πάσχοντα, πῶς και πότε εἰσῆλθεν ἡ αὐθάδης εκείνη εἰς τὸ βασιλικόν λάρυγγά του.

Ο Σαήδ, ὡς λέων προσημοσθεῖς πρὸς πάσας τās εἴξεις τῶν ευγενεστέρων κοινωνικῶν τάξεων, γέυεται τρίς καθ' έκάστην, τὸ πρωί, τήν μεσημβρίαν και τὸ ἐσπέρας πίνει ὁμῶς πολὺ και συνεχῶς, δώδεκα ή και δεκαπέντε φρασά. Εἶναι πάντοτε καθάριος, ευχαιτής, και ευπρεπής, και έχει θερπάιναν ή μάλλον αμφιπολον κτανίζουσαν και ψήχουσαν αὐτόν. Άλλά δέν συγκατατέθη πώποτε, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν διπόδων λεόντων τούς ὁποιους εξωγράφσα άνωτέρω, και να σρέψῃ τόν μύστακά του, ή να βάλῃ χειρόκτια, ή να πάλῃ μάστιγα λεπτήν και ευλύγιστον, ή να κολλήσῃ διαπτῆρα ἐπὶ του άριστεροῦ ὀφθαλμοῦ του, ή να σπείξῃ ὡς οί φουσταγελόφοροι μας τήν μέσην του, ή να φορέσῃ ἐπικαμπῶ σείσιον μακροθύτανον.

Άλλά τὸ θαυμαστότερον του λέοντος τούτου εἶναι ἡ ημερότης του. Καί έχομεν μὲν παραδείγματα πολλῶν θηρίων τιθατσουθέντων, ὡς τὰ του γνωστοῦ Μαρτίνου, και Καρίερ, και Φαν Λυδούργ, ὅχι ὁμῶς εἰς βαθμόν ὥστε να φέρωνται ὡς αὐτός οικειῶς πρὸς πάντας. Τὸν Φεβρουάριον του παρελθόντος έτους ήμην ἐν Πα-

ριπίοις, ὅπου έπεσκέφθην πολλάκις τὸ θηριοτροφεῖον του Κ. Καρόλου, περιέχον πρὸς τοῖς άλλοις και λέοντας, και παρδαῖεις και τίγρεις, και υαίνας. Άξιόθαύμαστος ήτο τὸνόντι ή αραβία, μετ' ἧς εἰθύναζε καθ' έκάστην αὐτὰ, διδάσκων μάθήματα πάντη αντίθετα εἰς τήν φυσικήν των θηριωδίων τήν κεφαλήν έχων γυμνήν, φορῶν μόνον ὑποκάμισον, ὑπενδύτην (γελέκι) και άαχυρίδα, κρατεῖ λεπτήν μάστιγα, και περιερχόμενος ἐντός τῶν περιούχων ὅπου περικλείονται τὰ θηρία, τὰ μαστιγῆι άπηνῶς έωστοῦ εκτελέσσει τās διαταγās του: τὰ άπάζει, τὰ ρίπτει κατά γῆς, τὰ σύρει ἀπὸ τήν οὐράν, εξαπλοῦται μεταξύ των, άνοιγει βιαίως διά τῶν χειρῶν του τὰ τρομερά στόματά των, και εἰσάγει ἐντός αὐτῶν ὀλόκληρον τήν κεφαλήν του, χωρίς να φοβηθῇ τούς δειεῖς και ἰσχυρούς ὀδόντας των! Και ὁμῶς πλὴν αὐτοῦ και μόνου, οὐδεὶς άλλος πλησιάζει ἀκινδύνως τὰ θηρία εκείνα.

Και επειδή ὁ λόγος περὶ του θηριοτροφεῖου του άτρομήτου τούτου ζωοδαματητοῦ, άκουσον και τί άλλο εἶδον ἐντός αὐτοῦ δ'ά να γελάτης. Μεταξύ των λοιπῶν ζῶων ὑπαρχουσι και τρεῖς ελέφαντες: αλλά τίς φαντάζεται ὅτι ὑπηρετεῖ αὐτούς και τίς παραθέτει τὰ φαγητά ἐνώπιόν των; Εἶς... πῆιηξ! ὅστις ὁμῶς, ὡς άλλος ἐπιδέξιος τελώνης, ή οικονομικός έφορος, λαμβάνει ἱεροκρυφίως τὸ δέκατόν του καθ' ὄδον, ἐνῶ μεταφέρει αὐτὰ ἀπὸ του μαγειρείου εἰς τὸ ἐστιατώριον.

Επισκεφθείς με χθές ὁ ιστοριογράφος του λέοντος, με προσέφερε δῶρον τήν εἰκόνα αὐτοῦ, φέροντος ἐπὶ τῶν ὠλων τήν ώραιάν κυρίαν του, ὅπως τήν εἶδομεν τήν ἐσπέραν τῆ συνανατροφῆς. Εἰ περιέργοι άναγινώσεται τῆς Πανδώρας θέλουσιν, ἐλπίζω, σέ γνωρίζει χάριν ἐόν τῆν δημοσιεύτης. Μίνω.

Ἐν Ἄλγερῆ, τῆ 9 Ἰανουαρίου 1852.

Ο φίλος σου Δ.

ΠΕΡΙ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ.

Σπανίως λαμβάνομεν ὀνα χεῖρας ἐφημερίδα ε'ρωπαϊκήν, χωρίς ν' άπαντήσωμεν ἐν αὐτῇ και νέαν δι' αεροστατου μετεωροπορίαν και κατ' άμφοτερά τὰ ήμισυαίρια. Οὐδεμία τελείται πανήγυρις, οὐδεμία έορτή χωρὶς να αναπετασθῶσι και αερόστατα. Ἐνῶ δέ οί πολλοί τεοπονται και ψυχραγωγῶνται, ή ἐπιστήμη προσβαίνει δι' αὐτῶν εἰς νεας κατακτήσεις. Οὕτως άλλοτε ὁ περὶ οὐμος της Γαλλίας εχημικός Γκαλιουσακ, ανέβη 7016 μετρα άνω της γῆς: διά να εξακριβῶσῃ φαινόμενα τια ατμοσφαιρικῶ, οὕτω και πρὸ ε'νός και ήμισίως έτους. δύο άλλοι επιστήμονες Γάλλοι, ὁ Βιζιός και ὁ Βαρβιέλ, ανεπετάσθησαν δις ὑπὲρ τὰ νεφῆ, και άτρομήτοι ἐπεδόθησαν εἰς παρατήρησεις

σκοπῶν, έχούσας τήν διεκρίνησιν πολλῶν ατελῶς εγνωσμένων εἰς τότε.

Φαίνεται ὅτι ή πρὸς τήν αεροπορίαν κλίσις εἶν' εμμετος εἰς τὸν ανθρώπινον. Τίς ἐξ ἡμῶν δέν ὠνειροπόληται, μίτρας ἐπι: να διατρέξῃ πᾶς οὐρανίους εκτάσεις; Όλοι οί ηρωϊκοί και θρησκευτικοί τῶν αρχαίων εθνῶν μύθοι ετοποθέτησαν τούς τε θεούς: και τούς ἐνδόξους αὐτῶν άνδρας ἐπὶ πτερυγῶν, άνέμων: ή θερμοσυγῆς μάλιστα τῶν ήμετέρων προγόνων φαντασία, διαπλασάσα σύσῃμα θεογονίας τερπνόν και πολυποικίλον, παρέστησε, πρὸς μὲν Ὀλυμπίους τῶν Θεῶν πλὴν του Ἑρμοῦ, διασχίζοντας τὰ ἀναεῖρα πελάγη ἐπὶ ζῶων, νεφῶν ή μετεώρων, τούς δέ, κατωτέρως, διά πτερῶν. Μετὰ δέ ταῦτα, καταβῆτα εἰς τήν γῆν, άνεβίβασε τήν Μήδειαν εἰς οὐρανοῦς ἐφ' άρματος ελκομένου ὑπὸ δρακόντων, και πτερυγοφόρον άνεδείξε τὸν Πήγαγον. Τίς ἐξ ἡμῶν δέν ἐνθυμεῖται τὸν μύθον του Δαιδάλου και του υἱοῦ του;

Άλλά, παρά τὰ μυθολογούμενα ταῦτα, σώζονται άλλα παραδείγματα μαρτυροῦντα άποείρας θετικῶτέρας. Ο φίλος του Πλάτωνος Ἀρχύτας, κατεσκεύασε περιττεράν ἱσταμένην δι' εσωτερικοῦ πινος μηχανισμόν, οί δέ βιογράφοι του Αἰσώπου βεβαιῶσι, (και τήν μαρτυρίαν αὐτῶν επικυροῦσιν οί ασχολούμενοι σήμερον περὶ τήν άσκησιν τῶν θηρευτικῶν ὀρνέων,) ὅτι ὁ περιήρμος εκείνος της Φρυγίας μυθοποιός, ανύψωσε δι' αετῶν θύλακας περιέχοντας παῖδια. Οί κάτοικοι της Λευκαδος, ἐπιθυμοῦντες να ελαττώσῃσι τὸν κίνδυνον εκείνων, εἴτινες διά να θεραπεύσῃσι τὰ συντάρταστονα τῆν καρδίαν αὐτῶν σφοδρότατα πάθη, κατεκρημνίζοντο άνωθεν βραχίον εἰς τήν θάλασσαν, εἶδον περὶ τὸ σῶμα αὐτῶν μεγάλα πτηνά. Αὐτὸ τούτο επανέλαβον βραδυτερον και οί θαυμαστοί της Ρώμης, βαδίζοντες ἐπὶ σχοινίου οὐπινος, ή μὲν μία άερα ήτο προσηλωμένη ἐπὶ της γῆς, ή δέ άλλη ἐπὶ της κορυφῆς πύργου. Άλλά και Σίμων ὁ Μάγος, δοκιμάσας να μεταβῇ πτερυγοφόρος ἀπὸ του ὕψους του Κεπιτωλιου εἰς τὸ ὅρος Ἀνεγτίον, έπεσε κατά γῆς και εφορεύθη.

Αἱ άποπειραι αὐται επανελήθησαν και ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς σωωτέρων χρόνων. Ο Ἀγγλος ἐπίσκοπος Οὐέλκινς, και μετ' αὐτόν ὁ Περβέ, μέλος άλλοτε γνωστοῦ της ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας, ἐπίστευον ὅτι δέν ήτο αδύνατος ή πτήσις διὰ πτερῶν κατασκευασμένων ἐκ σπρικού και τελαμωνωδῶν γενεῶν φαλαίνης, και ἐκ πολλῶν τεμαγίων σιδήρου και χαλκοῦ. Ο τελευταίος μάλιστα και επεχειρήσας πολλάκις να πετάσῃ ἐντός τινος ευρυχώρου κατατήματος. Άλλά και πρὸ ὀλίγων μηνῶν ή ἐκ Βαρκίνου Ἰωάννα Περὶ ανύψωθη ἐν Ἰσπανία πτερυγίζουσα, ὡς ανηγγείλαμεν τούτο διά της Πανδώρας (Φυλλάδ. ΑΓ.) τὸν παρελθόντα Αὐγούστου.

Άλλ' ὅσον ἐπικτήν και αν ὑποθεσωμεν τήν διαπτερῶν μετεωροπορίαν, δέν ὑπάρχει άμφοβολία ὅτι και κοπιώδεστερον, και ήττον επωπολής θελεῖ εἰσθαι τῆς δι' αεροστατων.

Τῆν ἰδέαν της κατασκευῆς εναιερίων αμαζῶν συνέλαβε πρῶτο: ὁ Ἀγγλος Ρογῆος Βάκων περὶ τὰ μέσα της τ' έκάντουαετηρίδας. Άλλοι δέ μετ' αὐτόν

προέτεινον τήν κατασκευήν πλοίων, και άλλοι αεροστατων σφαιροειδῶν, παραπλησίον τῶν ἐν χρήσει σήμερον. Τὸ 1783 έτος, δύο αδελφοί Γάλλοι, Στέφανος και Ἰωσήφ Μοντιγολφιέροι, συνέπνεξαν πρῶτοι και ανεπέτασαν τὰ αερόστατα, τὰ ὁποία εβελτίωσε μετὰ ταῦτα ή πείρα και ή επιστήμη. Η μηχανή ήτο σφαιροειδής, έχουσα κάτωθεν στόμιον, ὑφ' ὃ, θέτοντες πύραυλον, εκαιον χάρτιν, άχυρα και μαλλία, διά ν' άραιώσῃσι τὸν άέρα, και οὕτω, καταστήσαντες αὐτόν ελαφρότερον, να ανυψώσῃσιν αὐτήν. Καί κατ' αρχάς μὲν εκρέμασαν ἀπ' αὐτῆς κλωδόν, περιέχοντα πρόβατον, νῆσαν και αλέκτορα, μετὰ δέ ταῦτα εγένοντο μεταρσις και ανθρωποί, ὕψωθέντες 830 πόδας ὑπὲρ ανω της γῆς.

Αἱ άποπειραι αὐται τῶν Μοντιγολφιέρων ήρθιταν τήν ἀριλλαν τῶν σοφῶν. Οὔτοι, ἐγνώριζον μὲν οί ἐνδοξοί των αεροστατων εφευρεταῖ ἐπλήρουν τήν μηχανήν αερίου ελαφροτέρου κατά τὸ ήμισυ του κοινου αέρος, άλλ' ήγνόουν ποιās φύσεως ήτο. Οί φυσικοί, ὑποθέσαντες ὅτι μειεχειρίζοντο αὐτόν τὸν φλογιστόν άέρα, ήττον βαρύν του κοινου, κατασκευασαν σφαιραν ἐκ σπρικού περιεκεκριμένην διά καουτσούκ, και γεμίσαντες αὐτήν ὕδρογενούς τήν ανεπέτασαν εἰς οὐρανοῦς.

Ἐν έτος μετὰ ταῦτα, τὸ 1784, ανεπετάσθησαν πολλάκις, κατά τε τήν Ἀγγλίαν και τήν Γαλλίαν αερόστατα, ἐπιβάτας φερόντα διαστήμους ἐξ άμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀγγλος τις, κατασκευάσας μηχανήν ανέλκουσαν σκάφην πτερωτήν ή ἐπίκωπον, επεχειρήσε να κυβερνήσῃ αὐτήν δι' οἰακος. Ἐκτοτε ὄρα, κύριος των αερονουιῶν σκοπὸς ὑπῆρχεν αὐτή των αεροστατων ή κυβερνήσις. Αἱ ἐφημερίδες του 1784 και 1785 έτους πλήθουσι διατριβῶν περὶ αὐτοῦ τούτου του αντικειμένου, και, ὡς λέγει Γάλλος τις ιστοριογράφος, εἰς ἑκόντα ὑπομνήματα ὑπεβλήθησαν εἰς μόνην του Λουγδούνου τήν Ακαδημίαν.

Τὸ 1784, άτρομήτις τις αερόβατης, οὐτροπον έχων, και ἱατρόν Ἀμερικανόν, ἔβιασχίσας τὸν βρετανικόν πορθμόν μετέβη ἀπὸ της ἐν Ἀγγλίᾳ Δούβρης εἰς Γαλλίαν, οί δέ κάτοικοι της Καλαίσης, ἐπιθυμοῦντες να διαιωνίσῃσι τήν μίσην τηλεκούτου ἐπιχειρήματος, ήτήσαντο παρά της Κυβερνήσεως τήν άδειαν ν' άγοράσῃσι τήν μηχανήν διά να αναθέσωσιν αὐτήν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ της πόλεως ἐκκλησία, να ανεγειρώσῃσι δέ ταυτοχρόνως και μνημεῖον, ἐκαί ὅπου κατέθησαν οί αερόκλαχτοί ὀδοιπόροι. Ο βασιλεὺς της Γαλλίας, καλέσας τὸν τοληρόν αεροναύτην, εδωρῆσάτο αὐτῷ ποσὶ τῆς τιμῆς χρηματικῆν, ἐπιπροσθεῖς και σύνταξιν ἰσόθιον.

Ἐκτοτε πολλοί ήσχολήθησαν εἰς άνιεύρεσιν του τρόπου, μετ' οὗ κυβερνώμενα ὡς πλοία τὰ αερόστατα, ήθελαν μεταφέρει ἀφ' ενός εἰς άλλον τόπον και ἐπιβάτας και ἐμπορευματα: ή δέ ἐν Λονδίνο βασιλική εταιρεία ὑπεσχέθη τὸ 1821 πλοῦσιαν άμοιβήν εἰς έκείτον ὅστις ήθελαν επινόησει τὸν τρόπον αὐτόν. Οί αναγινώσται της Πανδώρας ἐγνώρισαν ἀπὸ δύο σχεδόν ἄτων τήν περυσίαν του Πετινου εφεύρεσιν, (Φυλλάδ. Β.) ἐγκριθείσαν και ὑπ' αὐτῆς της, ἐν Παρισίοις βιομηχανικῆς ακαδημίας, ὡς σπρικούμενην ἐπὶ βάσεων αλαθασιων. Ἀλλ' έμοσῶ ἀποδείχθη και διά της πείρας τὸ ακοριεῖς της εφευρέσεως ταύτης, δυνάμεθα να εἰπῶμεν ὅτι οὐδε-

μία αξία λόγου πρόδος ἐγένετο ὡς πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν ἀεροστάτων, ἀν καὶ πρὸς τοῦτο, διάφορα σχήματα, καὶ σφαιροειδῆ καὶ ἰχθυοειδῆ, καὶ παραλληλεπίπεδα, ἐδόθησαν εἰς τὰς μηχανάς, καὶ ἰστίαι προσηρήθησαν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὑπ' ὀρνέων ἐούθησαν. Τὸ σχῆμα ὅμως ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησεν ὡς μᾶλλον εὐδαίμων εἶναι τὸ παριστανόμενον διὰ τῆς παρουσίας εἰκόνας.

Ὁνομάσαμεν ἀνωτέρω Ἀγγλον τινὰ ἐπίσκοπον, τὸν Οὐίλκιν. Αὐτὸς, πραγματευθεὶς πολλάκις περὶ ἀεροστάτων, θεβαιοὶ σπουδαιολογῶν ὅτι τετραχῶς δυνάμεθα ν' ἀεροβατήσωμεν· ἄ. διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν δαιμόνων· β'. διὰ τῆς τῶν πτηνῶν· γ'. διὰ πτερῶν, καὶ δ'. δι' ὀχήματος. Ἀλλὰ τίς τῶν τεσσάρων τούτων τρόπων εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος; τὸ καθ' ἡμᾶς θεβαιοῦς δὲν ἠθέλωμεν ἐκλέξει τὸν τῶν δαιμόνων, ἢ δὲ πτερά ἀπέδειξε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνεπαρκεῖς.

Πλοίαρχος τις Γάλλος, Μοντιγερὺ τὸ ὄνομα, φρονεῖ ὅτι τὰ ἀεροστάτα θέλουσι πλεῖν καὶ κυβερνᾶσθαι ἀσφαλέστερον δι' ἀτμοκινήτων μηχανῶν, καὶ δι' εὐφρεστάτων συμπερασμάτων τὰ ὁποῖα ἐξάγει ἐκ παρατήρησεως ἐνδεδεγῶς τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους θαλασσοπορίας του, ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι αἱ μηχαναὶ αὗται πρέπει νὰ ἔχωσι σχῆμα πτερῶν καὶ οὐρᾶς πτηνῶν. Καὶ φαίνεται μὲν εἰς βέβαιον σήμερον μετὰ τσαυ-ας ἀποκείρας, ὅτι ἡ μηχανὴ ἤτις, κινουμένη, ἤθελεν ἀπομιμῆσθαι ἐντελέστερον τὴν πτήσιν τῶν ὀρνέων, θέλει εἶσθαι ἢ καταλληλοτέρα πασῶν διὰ τὴν ἀεροπορίαν, ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθωθῇ ἡ ἀπομίμησις ὁργανισμοῦ ζωικοῦ τὸσφ λεπτοῦ καὶ τὸσφ πολυπλόκου; Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀναπετάσεως ὁπλῶς μόνον ἀεροστάτου, ἱκανὰ ἤθελεν εἶσθαι τὰ σήμερον ἐν χρήσει· ἀνέκαθεν ὅμως οἱ ἀγῶνες ὄλων τείνουσιν εἰς ἄλλον σκοπὸν σπουδαιότατον, εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὡς εἴπομεν αὐτῶν. Θέλουσιν ἄρα γε ἐπιτύχει;

Δύο εἶναι αἱ κύριαι δυσκολίαι ὅσας ἡ ἀνθρώπινος διάνοια δὲν ὑπερέβαλε μέχρι τῆς σήμερον, ἢ τῆς ἐλλείψεως σημείου στήριγματος, καὶ ἢ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου. Πολλοὶ δυσχυρίσθησαν καὶ δυσχυρίζονται εἰσέτι ὅτι ση-

μεῖον στήριγματος δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Καὶ ὅμως, ἀντιτάττουσιν ἄλλοι, πῶς τὰ πτηνὰ ἀνυψοῦνται καὶ περιπλανῶνται; Αὐτὴν τὴν μηχανὴν τὴν ἀναπέλλουσαν τὴν πτήσιν τῶν θαρίων σωματίων parachute δὲν ἀναγκάζει ἢ δυνάμει τῆς ἀντιστάσεως; Ὁ ἰχθύς κολυμβᾷ, ὡς τὸ ἀεροστάτον, ἐντὸς ὕδατος, κινεῖται μετὰ μεγίστης εὐκολίας, ἵσταται ἐντὸς τοῦ ὕδατος δυνάμει τῆς εἰδικῆς του ἐλαφρότητος, καὶ ἀνυψοῦται καὶ καταβαίνει μετὰ βάλλων τὴν θερμότητα αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἢ τῆς συστολῆς θύλακος (τῆς συζητικῆς κύστιος) περιέχοντος ὕδρον ἀερῶδες. Οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ θάλασσα ἔχουσι ρεύματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες, καὶ διὰ τοῦ σχήματος καὶ διὰ τῶν φυσικῶν τῶν ὀργάνων ὑπερνικῶσι. Ἄ τὴ τάχα καὶ τὰ ἀεροστάτα δὲν δύνανται νὰ ὑπερνικῶσιν τὰ ρεύματα τῶν ἀέρων, ἐὰν κατασκευασθῶσιν ἐπὶ βάσεων ὀρθωτέρων;

Τὴν δευτέραν δυσκολίαν προσπαθεῖ νὰ λύσῃ ὡς ἐφελξῆ ὁ Μοντιγερὺ τὸν ὁποῖον προανέφεραμεν. Ἀδιάσκοπος, λέγει, παρατήρησις ἐπέσειεν αὐτὸν ὅτι τὰ νέφη, καὶ μάλιστα ἐν ὥρᾳ τροπῶν, τρικυμίας, κατέχοντα διαφόρους σειρὰς, τὴν μίαν ὑψηλότεραν τῆς ἄλλης, προχωροῦσι κατὰ διευθύνσεως ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας, καὶ ὅτι τὰ ἀνυψούμενα μᾶλλον τῶν ἄλλων, ἀκίνητοῦσιν. Ἡ θεωρία ἀποδεικνύει πρὸς τούτους ὅτι τοὺς ἀνέμους γενεᾷ ἢ κινήσει τῆς γῆς, ἢ θερμῆ, τῶν ὄρν, ἢ θάλασσα, οἱ ποταμοί, κτλ., καὶ ὅτι ἐπομένως εἶναι βιαιότεροι πλησίον τῆς γῆς· ὅσφ ἄρα πλεόν ἀνυψοῦνται τὰ ἀεροστάτα, τὸσφ θέλουσιν ἀποφεύγει τὰς θυέλλας, καὶ οὐριόδρομεῖ ἀσφαλέστερον.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ ἱστορία τῶν ἀεροστάτων. Ἄλλ' ἐωσοῦ ἀρθῶσι καὶ αἱ δυσκολίαι αὗται, θέλουσι χρησιμεύει, ὡς εἴπομεν, καὶ ὡς ἀντικείμενα ἐρψεως, καὶ ὡς ὄργανα ἐρεῦνης ἐπιστημονικῆς. Ἄν πρέπη μάλιστα νὰ πιστευθῶμεν ἐφημεριδογράφον τινὰ Γάλλον, φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευσαν ἤδη καὶ ὡς ὄργανα κατὰ τῆς τυραννίας· διότι ὀρρανή τις, μὴ δυναμένη πλεόν νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυστροπίαν τοῦ κηδεμόνος τῆς συμβολαιογράφου, ἐξέφυγε τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ ἀποπιπᾶσα τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπὶ ἀεροστάτου, καὶ συνοδοιπόρον ἔχουσα κηδεμόνα ἐρασιμώτερον.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΗΣ

Παράλληλῶν τις τὴν ἐνέργειαν τῆς κνίδος, ἣτις παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀκαλήθη, ὡς μὴ καλὴ κατὰ τὴν ἀφῆν ὀνομάσθη, μετὰ τὸ δηλητήριον τῶν ἰοβόλων Ὀφρων, δύναται νὰ καλέσῃ τὸ εἰρημένον φυτὸν Ὀφριν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Μεγάλῃ τῶντοι ὁμοιότης ὑπάρχει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὄργανου, δι' οὗ ἀμφοτέρω, ἦτι κνίδη καὶ οἱ ὄφεις προκαλοῦσι τὸ τραῦμα, καὶ ἐγγέουσι τὸ δηλητήριον εἰς αὐτὸ. Οἱ ἰοβόλοι Ὀφεις ἔχουν εἰς τὴν ἄνω σιαγῶνα δύο εὐ-

μεγέθεισ λεπτοὺς καὶ κατὰ τι κυρτοὺς ὀδόντας, ἔχοντας ἐντὸς λεπτὸν σωλήνα, ὅστις πρὸς τὸ ἄνω τοῦ ὀδόντος εἶναι ἀνεκτικὸς· οἱ ἰοβόλοι οὗτοι ὀδόντες δὲν εἶναι ἐντελῶς σφαιροὶ καὶ ἀκίνητοι ὡς οἱ λοιποὶ αὐτῶν ὀδόντες, καὶ εἰς τὴν σιαγῶνα ἐμπηγμένοι, ἀλλ' ὁμοιάζουσι τοὺς ὄνυχας τῶν γαλῶν καὶ ἄλλων σαρκοφάγων ζῶων, ὅσας ὡς ἐκεῖνοι εὐκίνητους· εἰς τὴν σιαγῶνα δὲ καίται κάτωθεν τοῦ ἰοβόλου ὀδόντος μικρὸς τις ἄδην, ἐν ᾧ ἡ δηλητηριώδης ὕλη κατασκευάζεται, καὶ ὁ ὄλετος τῆς κίστης ταύτης ἀνοίγει εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Διὰ τοῦ δῆγματος τοῦ ζώου, ἐνεκα τοῦ ἐμποδίου ὁ παρουσιάζει τὸ δηχθὲν ἀντικείμενον, ὁ ὀδὸς μετατοπίζεται, θλίβει οὕτω τὴν τὸν ἰὸν ἐμπιέχουσαν κίστην, καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ἐμπιέχόμενον δηλητήριον μεθ' ὀρμῆς ἐκσπρονδονιζόμενον, ἐγναίται εἰς τὸ διὰ τοῦ δῆγματος προξενηθέν τραῦμα. Ἐὰν παρατηρήσωμεν τὴν τρίχα ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς κνίδος, βλέπομεν περιεργὸν τινα ὁμοιότητα μετὰ τὴν περιγραφέντα ἰοβόλου ὀδόντος τῶν ὄρνων, καθότι ἡ κεντῶσα θρῖξ τῆς κνίδος συνέχεται μετὰ κρότατόν τι σφαιροειδῆ, εἶδος κυψέλης εἰς τὴν ἐμπιέχεται τὸ τόσον ὀριμὸν τῆς κνίδος ρευστὸν ἰάν ψάσωμεν τὰ φύλλα αὐτῆς, ἀποκόπτεται τὸ ἄνω ἄκρον τῆς θρῖξ, καὶ οὕτως ἀνοιχθέντος τοῦ ὄλετος, ἐγχεῖται τὸ ρευστὸν εἰς τὸ προξενηθέντα τραῦμα. Τὸ δηλητήριον τῶν ἐγγχωρίων ὄρνων ὡς καὶ τῶν κνιδῶν εἶναι ἱκανῶς ἥσιον· ὅσον δὲ περισσότερο προβιζόμενον πρὸς τοὺς τροπικούς, τόσον δηλητηριώδεστερον, καὶ ἐπομένως κινδυνώδεστερον καθίσταται τὸ δηλητήριον ἀμροτέρων τῶν ὄρνων, τοῦ τε ζώου καὶ τοῦ φυτοῦ. Ὄπου ὁ καύρων τοῦ ἡλίου πεπνίει τὸ δηλητήριον τοῦ ἰοβόλου ὄρνων, ἐκεῖ φρονται καὶ αἱ κινδυνώδεστεραι κνίδαι. Τίς δὲν αἰσθάνεται τὰ κεντήματα τῶν τριχῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἐγγχωρίων κνιδῶν. Κοί ὅμως οὐτε ἰδῶν καὶ ἔχουμεν τῶν φρικωδῶν πόων, οὗς διεγείρουσι τὰ κεντήματα τῶν ὁμοίων εἰδῶν εἶναι τῆς urtica stimulans τῆς U exenulata αἰτινες εὐνοῖται εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἰνδίαν. Ἐλαρροῖα τῆ ψάσις τῆς χειρὸς εἰς τὰς κνίδας ταύτας ἐξοδαίνει τὴν χεῖρα καὶ τὸ βραχίονα. Οἱ φρικωδέστεροι πόνοι ματιάζουσι τὸν ἀσθεῆ, καὶ τούτοις ἐβδομάδας ὀλοκλήρου. Εἰς τὴν Νῆσον Τιμόρ (Timor) φύεται εἶδος τι κνίδος urtica uxentissima ἣτις κνίδη ἢ κυστικωτάτη, ὑπὸ δὲ τῶν κητοίκων δεκτικῶν φύλλον Daoun Setan ὀνομαζομένη, διότι οἱ πόνοι ἐξακολουθοῦσιν ἐτη ὀλοκλήρα, καὶ πολλάκις μόνο διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ τροχυματισθέντος μέλους δύναται τις νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου Ἐὰν θεωρήσωμεν πόσον ὀλίγον ἦτον τὸ ὕδρον τὸ προκταῖον τοιαύτας ἐπικινδύνους ἐνεργείας ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανου, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ τῆς κνίδος εἶναι ἐν τῶν φρικωδέστερων μεταξὺ τῶν γνωστῶν δηλητηρίων. Κατὰ τὸ μέγεθος τῶν τριχῶν τῆς κνίδος ὑπελογίσθη, ὅτι μόλις ἐν πεντακτάρδεκα μυριοστημόριον (150 000) ἔδος κόκκου ἐγγχεῖται διὰ τῆς προσβολῆς τῆς κνίδος εἰς τὸ τραῦμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ Πρωτῷ Ταχυδρόμῳ τῆς Ἀγγλίας παραδοξὸν ἐφεύρεσιν, τὴν ὁποῖαν δημοσιεύομεν περιεργείας ἐνεκα, ἀπεκδυόμενοι πάσης εὐθύνης. Ἄλλως ἢ περιγραφή τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶναι πολλὰ σύντομος.

Ὁ Κ. Ἀλφρέδος Σμὴ ἐφεύρε μηχανὴν διὰ τῆς ὁποίας δεικνύει, διὰ συμπέρασματος ἢ ἀραιρέσεως, κατὰ θέλησιν, τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις ἀριθμοῦ τινος ὁποιοῦδήποτε πραγμάτων ἢ ἀρχῶν, ὡς ἤθελε πράξει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ἀλλὰ ποῖος ὁ τρόπος; Ὁ ἱστοριογράφος δὲν δίδει τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν. Ὁ Κ. Σμὴ τοπίζει τὰς λέξεις οὕτω πῶς, ὥστε ἐκάστη αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς σημασίας τῆς ἄνω αὐτῆς κειμένης λέξεως, καὶ περιλαμβάνει τὴν σημασίαν δύο λέξεων κειμένων κάτωθεν. Κινουμένης μετέπειτα τῆς μηχανῆς, παρουσιάζεται ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνώστου τὸ αἰτούμενον συμπέρασμα. Τὸ καθ' ἡμᾶς φοβούμεθα πολὺ, μὴ τὸ συμπέρασμα ἦναι ὁποῖον τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο, ἐράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει.

ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΚΑΡΠΟΣ. Τὸ 1848 ἔτος, περὶ τὴν λήξιν τῆς ἐν Βρυξέλλαις γεωργικῆς καὶ κηπουρικῆς ἐκθέσεως, ὁ Κ. Dutrieu de Ferdonck, παρουσίασεν εἰς τοὺς φίλους τῆς κηπουργίας πολλὰς περιεργότητας ὀπώρας, ὀγκώδεις ὡς ὠκ περιστερᾶς, τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα ἔχούσας, καὶ ἀποπνεούσας ὀσμὴν γλυκυτάτην. Ὁ Κ. Dutrieu προσέθηκεν ὅτι ἦταν ἐξαιρία, καὶ ὅτι ἐν Ἀβάνῃ ὄθεν ἐκόμισέ τις τῶν φίλων του σπόρον αὐτῶν, ἐτρώγετο μετὰ τοῦ θραυτοῦ κρέατος, εἶτε καὶ μετὰ ζαχαρέως περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος.

Πολλοὶ Βέλγοι ἔλαβον σπόρους τῆς ὀπώρας ταύτης, καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁ Κ. Prosper Morreu, ὅστις ἐσπείραν αὐτοὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει ἐν ἡ ἐκαλλιεργήθησαν τὸ 1833 οἱ πρῶτοι ἀνάσας εἰσινες μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην. Ἐπεμελήθη δὲ τοσοῦτον τὴν καλλιέργειαν, ὥστε ἐν διαστήματι ἐνὸς ποδὸς ἀνεβλάστησαν 150 ὀπῶραι διπλασίως ὀγκωδέστεραι τῶν ἄλλων, εὐστομάταται καὶ γλυκυτάτα.

Τὸ φυτὸν τοῦ χρέιν, ὡς ὀνομάζεται ἡνέα αὐτὴ κατὰκτησις τῆς κηπουργίας ὁμοιάζει πολὺ τὸ τοῦ πέπωνος. Αἱ ὀπῶραι, ὡσείδεις, καὶ ὀπωσιῶν πεπισμέναι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς βάσεως, εἶναι λεῖαι, ἀχνοὶ καὶ χίτριναί διαν ὠριμάτωσιν. Ἡ σφρξ εἶναι λευκοπράσινος, λίαν εὐοσμος καὶ ἔχει γεῦσιν ὀξυτάτην, οἱ δὲ σπόροι ὁμοιάζουσι κατὰ πάντα τοὺς τοῦ σίκυος.

Ὁ θέλων νὰ φάγῃ χρέιν, κόπτει τὴν ἄκραν αὐτοῦ, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξῃ ὄσιν· ἐπειτα, ἀφαιρᾷ διὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους μικροῦ κοχλιαρίου τοὺς ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ σπόρους, φροντίζων μὴ ἐκρίβησῃ ὁ χυλός. Μετὰ ταῦτα ζέει τὴν σάρκα μετὰ τὸ κοχλιαρίον, τὴν μίγνυει μετὰ τὸν χυλὸν καὶ μετὰ ζάχαριν, καὶ ἐπὶ τέλους χύνει ἐντὸς τοῦ καρποῦ οὐστίνος ὁ φλοῖος εἶναι ἀρκετὰ στερεός, σταλσγμοῦς τινὰς καμπατίτου ἢ ἄλλου πνευματώδους ποτοῦ κατὰ τὴν δρεξίν του.

Ὅτε ἐσχάτως, ἐπὶ συμποσίου συγροτουμένου ἐν Βελγίῳ ὑπ' ἀκαδημαϊκῶν, παρουσιάσθη ὁ καρπὸς οὗτος, ὅλοι ἄμα γευθέντες αὐτοῦ, τὸν ἐθεώρησαν ὡς τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ. Εἶς, μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀνεφώνησεν ὅτι αἱ πύλαι τοῦ ἐδόξου παραδείσου τοῦ Μωάμεθ ἠνοίχθησαν ἤδη, καὶ ὅτι ὁ χίτος ἦτο μαργαρίτης πεσῶν ἀνωθεν πρὸς παραμυθίαν τῶν ταλαιπώρων θνητῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ

(Ἰδ. Φυλλάδ. ΜΕ΄.)

Ἀριθμὸς 3.

—o—

Ο ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ.

Ἐυμορῶν μου κοπελούδια,
Θέλετε χλωρὰ λουλούδια;
Πάρετε, πολῶ.
Σιγαλά, μὴ γίνουρ λάθη.
Μὲ τὸ χέρι, ἢ τὸ καλάθι.
Ὅποιαν βρῶ, φιλῶ.

—

Διέτ' ἐδὼ τέ ὠραιότης!
Αὐτὸ εἶν' ἢ ἀβούτης,
ἢ ἄσπρο γιασουμί.
Τ' ἀγοράζετε; γὰρ πόσο;
Χάριν λέτε γὰρ τὸ δάσω;
Χάριν; κ' ἄς γὰρ μὴ!

—

Ἔνα ρόδον! Τῶν ἐρώτων
Εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.
Ἔχει δυνὸ φιλιά!
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἀρπάζει,
Μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μοιάζει
Τριαταφυλλιᾶ.

—

Τὸ γαρύφαλλο ποῦ λέγει
Πῶς μιὰν κάποιαν καρδιὰν φέλλει.
Πάθος δυνατὸν,
Ποιὰ τὸ θέλει; ποιὰ τὸ φέρει;
Μιὰ πενήντα φιλιὰ φέρει,
Κ' ἄλλη ἑκατὸν.

—

Ἐδὼ ἔχω ἄρθος βάπτου.
Λέγουρ πῶς ἢ ἔρροιά του
Εἶν' ἢ ἡδονή.
Μὴ, προσέχετε, μὴ θία!
Ἐχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἄχρεια,
Κ' ἔπειτα ποιεῖ.

—

Βλέπει, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι,
Τὸν ἀέρα βαλσαμώνει
Ἡ πορτοκαλλιᾶ.
Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
Καὶ ἢ γύμνη πῶς τὴν πλέχει
Ἐ τὰ χρυσᾶ μαλλιᾶ;

—

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις!
Μὴ ξεσφίξεσθε κοπέλλαις!
Ἔχει ἄρκετον.
Ἔχει γὰρ μικραῖς μεγάλας,
Γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις.
Εἶναι περιττόν.

—

Κλιματιῖδα ποῖα θέλει;
Αὐτὴ πίστην παραγγέλλει.
Ὅλοι τὴν πωλοῦν.
Πῶς; Ἄν τὴν ζητεῖ καμμιὰ σας;
Τὴν χαρίζω.— Χάρισμά σας,
Λέγουρ καὶ γελοῦν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Φυτόν εἶμαι κ' εἰς τροφήν σου χρησιμεῖω τὸν χειμῶνα
Ἄλλ' εἰς καλογηρικὸν μεταβάλλομαι χιτῶνα
Ἄν ἢ κεφαλή μου πέση.
Παιγνιδίου δὲ χαρτίον γίνομαι κατὰ καιόνα,
Ἄν ἢ ἀππλαγχνός σου χεῖρ τὸν λαιμόν μου ἀφαιρέση.

Π. Σ. Τ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ προλαβόντος αἰνίγματος

Σήμερον